

HLAS NÁRODA

„Vy reprezentujete
ve svobodném světě vlast.
Vlast potřebuje lásku a pomoc.
Bud'te svorní!
Jen svorným Bůh zehnává.“

JOSEF KARDINÁL BERAN,
arcibiskup pražský.

(VOICE OF THE NATION)

Tel.: (312) 762-2044

Udržem českého vědomí, řeči
a novín v Americe žádá osobní
oběti a nadšené spolupráce
každého z nás.

Cena: 75 centů

Second Class Postage Paid at Chicago, Ill.

Return Postage guaranteed, Chicago, Ill. 60623

Roc. (Vol.) XI. — Číslo (No.) 3.

Sobota (Saturday) 11. I. (January) 1986

Českobudějovická diecéze slaví 200. výročí svého založení

Úvodem:

K tomuto 200-letému výročí založení diecéze v Českých Budějovicích - (20. září 1785 bulou papeže Pia VI. „Cunctis Ubique“, ale s platností od 1. ledna 1786) - jsme již měli v redakci připraven článek se zvláštním zřetelem na biskupa Valeriána Jirsíka, který se stal ve skutečnosti i zakladatelem českých krajských misí v USA, když poslal do Saint Louis, Mo., tehdy jednoho ze svých nejschopnějších kněží, pozdějšího Msgr. Josefa Hessouna, o němž jsme v H.N. psali již několikrát. Právě v době předvánoční nám však přišel z Nepomucena výtisk nového zpravodaje nepomucenských bohoslovců „Brázda“, v němž na toto českobudějovické jubileum vzpomíná Zdeněk Mareš, jeden z nynějších „majstrů seminářských“ v Nepomucenu. Považujeme tedy za spravedlivé uvěřit v H.N. vzpomínku na českobudějovickou diecézi někoho mladšího, kdo z ní asi rodem pochází, z vlastní zkušenosti ví, jak to tam „chodí“ za současného komunistického režimu, a připravuje se na budoucí službu v ní. A děláme to i proto, že jeho slova už 26. října 1985 slyšeli z Vatikánského radia i věřící posluchači doma a v celé českobudějovické diecézi. - Zdeňkovi Marešovi za to děkujeme; všem jeho českým a slovenským kolegům v Nepomucenu přejeme i vypořádejme „dobrý vítr do plachet“ v celém roce 1986.

Rikává se: to, co bylo, bylo a tudíž už není. Mnozí mají zato, že je tomu tak doslova. Mylně předpokládají, že minulé události se rozplynuly v čase a zmizely beze stopy z jeviště světa. Nicméně musíme zdůraznit, že tento předpoklad je mylný. Co se jednou událo, nezůstalo nikdy v propadlísti nicoty, stále ještě nějak trvá, působí a zasahuje do naší přítomnosti. Na přesahování minulých dějů do dneška se právě zakládají možnosti historie. A nejen to. Dokonce z toho vyplývá i její nutnost k správnému chápání přítomnosti, takže lze tvrdit, že nelze poznat podstatu nějaké skutečnosti, pokud se nezná její minulost a vývoj.

Začnu tedy skutečně od těch prvopočátků. Čemu říkáme diecéze nebo biskupství? Je to určitý ohraničený kraj, jenž podléhá biskupovi k vykonávání jeho církevní pravomoci. První formy takových diecézí, i když

ještě ne v tom pravém smyslu, spadají již do dob apoštolů, kteří zřizovali jednotlivé okrsky, nebo jinak řečeno církevní obce, pro které určovali i biskupy. Během dalších let zřizovali diecéze již papežové sami, popřípadě i ti, jimž papež k tomu udělil pravomoc, to byli hlavně biskupové misijní. Na přelomu 12. a 13. století, byl to Petrův nástupce Inocenc III., jenž si již vyhradil zvláštní právo, které se týkalo právě zřizování biskupství, změn hranic a sesazení biskupů z jejich úřadu. Konečně se mělo dospět k tomu, aby světská moc nemohla příliš ovlivňovat zájmy římsko-katolické církve. Bohužel z historie až po současnost víme, že státní moc využívala nebo využívá církev ke svým zájmům.

Nyní však již v českobudějovické diecézi. První myšlenky o zřízení této diecéze se počaly objevovat již na konci 16. století. Za prvního iniciátora

této myšlenky lze považovat pražského arcibiskupa Zbyňka Berku z Dubé, který tímto způsobem minil řešit pastorační problémy v tomto kraji. K založení však došlo až v roce 1785, kdy římským biskupem byl papež Pius VI., který vyhověl přání císaře Josefa II. a vydal 20. září bullu (s platností od 1. ledna 1786), kterou zakládá novou diecézi na jihu Čech se sídlem v Českých Budějovicích jakožto sufragánní arcidiecézi pražské. Založeny byly tehdy tři diecéze najednou. Ty dvě další jsou: Linec a Sant Pölten v Rakousku.

Dosud se vystřídalo na biskupském stolci deset biskupů. Jako první to byl Jan Prokop Schaffgotsche, který zřídil v krátké době i diecézní seminář. Po něm nastoupili Antonín Růžička, Ondřej Lindauer, následovala i krátká sedisvakance, tj. neobsazený biskupský stolec, protože se jednalo o zřízení dalšího nového biskupství, a to v západních Čechách se sídlem v Plzni.

Roku 1851 přichází do Českých Budějovic jako nový biskup Jan Valerián Jirsík, který se stal zářným příkladem pro své budoucí nástupce a jakousi „perlou“ v galerii českobudějovických biskupů. Tím se stal nejenom proto, že byl dobrým kazatelem a spisovatelem, ale především pro svůj svatý život a zásluhy, vlastně o celý český národ. Byl to právě on, kdo začal vydávat v tehdy česky a německy hovořící diecézi pastýřské listy v českém jazyce, aniž by se z něho stal nějaký šovinista. Biskup Jirsík podporoval misie, zavedl kněžské exercicie, pastorační konference, různá bratrstva atd. Kdo by z českobudějovických obyvatel neznal Ústav pro hluchoněmé, Jirsíkovo gymnasium, které samozřejmě díky dnešnímu vládnoucímu přístupu nemůže nést jméno svého zakladatele. Jeho apoštolát se však nevztahoval pouze na potřeby jeho diecéze. Tento intelektuálně vzdělaný a na druhé

straně prostý a skromný biskup se zasloužil o založení koleje „Bohemicum“, ve které se mohli připravovat ke kněžství mladí vybraní bohoslovci z českých diecézí. Protože byl biskup Jirsík také velmi znám svými schopnostmi teologickými, zúčastnil se I. vatikánského koncilu (v roce 1869), kde tehdy stanul v čele odpůrců dogmatu o papežské neomylnosti nazývaných „antiinfalibilisté“. Dnes s odstupem času můžeme lépe posoudit celý jeho postoj k tomuto problému. Po letech je najednou vidět, kdo vlastně biskup Jirsík byl a jaký měl cit pro pastorační. Přestože již jasně viděl důsledky, pokorně přijal všechno to, na čem se koncilní Otcové usnesli. Téměř vyčerpan sobě svěřenou prací zemřel roku 1883. Při odchodu na věčnost jistě zvláštním způsobem platila pro něho tato slova: „Služebníku dobrý a věrný, vejdi v radost svého Pána.“

Karel František Průcha, přestože se nestal sídelním biskupem, zaslouží si i on vzpomínku. Další z nástupců byli František hrabě Schönborn, který se později stal pražským arcibiskupem, Martin Řiha známý jako vynikající teolog a spisovatel, Josef Antonín Hůlka, který se proslavil svou vynikající znalostí celé diecéze. Mezi oběma světovými válkami

řídil diecézi Simon Bárta, jenž byl známý svým přístupem dobrého, moudrého a správného otce.

Posledním v celé řadě biskupů je Josef Hlouček, kterého jsem již v našem nepomucenském vysílání vzpomínal. O něm by se dalo říci, že v krátkém čase naplnil čas dlouhý. Intenzivně se mohl věnovat diecézi přibližně asi pět let, přičemž ostatních téměř dvacet let prožil jako vězeň s ostatními biskupy v odloučenosti. Tak začínala v 50. letech „mírová politika“ nové komunistické vlády, prý demokratické, jak si sama o sobě říkala a dodnes říká. Nechci se zabývat posuzováním komunistické vlády - to ponechám tomu Nejvyššímu -, ale v každém případě je jisté, že 50. léta se stala velkým zlomem v životě církve, tedy i všech diecézí.

Podíváme-li se na statistiku, vidíme situaci dostatečně jasně. Vraťme se ještě tedy o několik let nazpět. Poněvadž jsem neměl k dispozici dost dostupného materiálu, uvádím čísla z prvních let 20. století. Na 427 farností bylo v těchto letech 855 diecézních kněží a 134 řeholníků. Řeholníci měli své domy a kláštery roztroušeny po celém kraji. Vzpomenu alespoň na některé, jež se zapsaly do historie. (Dokoncem na str. 11)

Náměstí v Českých Budějovicích s katedrálou.

Sloupek informací

o životě privilegované
nové komunistické „šlechty“, t.zv. papalášů
podle knih dvou sovětských exulantů
Konstantina Simise a Michala Voslenského.

Případ Šcolokov a Cvigun

V prosinci 1984 spáchal v Moskvě sebevraždu bývalý dlouholetý Brežněvův ministr vnitra Šcolokov. Jelikož ho pohřbívali současně s jeho manželkou, usuzovalo se na to, že patrně spáchali sebevraždu najednou. Pohřeb na hřbitově Vaganskoje byl poměrně dobře utajený podnik, o němž se náhodou a na poslední moment dověděl jeden ze západních zpravodajů. Šcolokov se stal sovětským ministrem vnitra v památném roce 1968, ale nakolik byl do československé aféry zapleten, můžeme jen hádat. Ministr vnitra má v SSSR na starosti hlídání koncentráků, pohraniční stráž a kriminální policii. Politická policie spadá pod pravomoc předsedy Státního výboru pro bezpečnost, neboli KGB. Je to oddělené proto, aby se policejní aparát hlídal v zájmu Sekretariátu vzájemně, a dohromady aby poskytovaly protiváhu proti armádě. Sekretariát má dědičnou hrůzu z toho, že jej někdo sesadí. Na to ale, zdá se, nemá žádná „složka“ chuť, protože by se

pak musela starat o zemědělství.

V systému reálného socialismu ministři vnitra do důchodu neodcházejí, zvláště pak ne dobrovolně, a když umřou, mají slavné pohřby. Někteří ministři vnitra v Sovětském svazu už sice neudělali dobrovolně ani jedno ani druhé (Jagoda, Ježov, Berija), ale právě proto stojí Šcolokovův případ za uváženou. Šcolokov byl ostatně v úřadě čtrnáct let (až do roku 1982) k úplné spokojenosti Politbyra i Sekretariátu. Jakmile umřel Brežněv, Šcolokova kariéra vzala za své. Nejdříve ho zbavili funkce, pak ho vyloučili z ústředního výboru (obojí za Andropova) a nakonec ho degradovali na vojína v záloze (to už za Černěnka). Jelikož měl Šcolokov, tehdy 74letý, hodnotu stejně vysokou jako Heydrich v květnu 1942, muselo se ho to pochopitelně dotknout.

Je ovšem na místě otázka, co vlastně Šcolokov udělal. Šcolokov, jak se zdá, neudělal nic jiného než co dělá celá nomenklatura, to jest - kradl. Nakradl toho patrně o něco víc než jiní soudruzi, ale to se dá

vysvětlit tím, že jako ministr vnitra pro to měl lepší příležitost. Prošlo by mu to bývalo dokonale, kdyby se býval nepřipletl jako figurka do boje o nástupnictví po generálním tajemníkovi.

Nástupnictví je v sovětském systému bolavý bod. Jinak je to tam všechno dosti dobře zorganizované, na každou nomenklaturní funkci je náhradník a kádry se pomalu šplhají nahoru podle obecných zásad reálného alpinismu. Až nahore, v Politbyru, to však vyřešené není. Nejvyšší nomenklaturisté si to tam rozdávají nevybíravými metodami. Na to doplatil chudák Šcolokov. Šcolokov byl Brežněvův kumpán, člen tzv. dněpropetrovského gangu. Brežněv kdysi (před válkou a znovu po válce) začínal svou kariéru jako oblastní tajemník v Dněpropetrovsku. Šcolokov tam byl předsedou městského sboru. Odtud ho pak Brežněv táhl za sebou přes Moldavii do Moskvy, podobně jako svého švagra Cviguna, Konstantina Trapeznikova a také svého osobního příkazníka Černěnka. Brežněv se stal generálním tajemníkem v r. 1964, ale svou pozici nezačal významně upevňovat před r. 1968. Do té doby se musel o nejvyšší moc dělit se zbytkem Politbyra, zejména s Podgorným a s Kosyginem. V r. 1968, po invazi Československa, udělal Brežněv Cviguna prvním náměstkem předsedy KGB a Šcolokova ministrem vnitra.

Šcolokov byl nejen Brežněvův politický satrapa, ale i jeho osobní přítel, což je vztah, který se v nomenklatuře prakticky nevyskytuje. Andropov, který se při svém tažení za nejvyšší funkci významně opíral o bezpečnostní aparát, měl tedy v cestě přinejmenším dva soudruhy, kterých se prostě musel nějak zbavit, a to byl Cvigun a Šcolokov, švagr a kamarád generálního tajemníka.

Kdy vlastně Andropov svůj důmyslný manévr začal, se dá těžko určit. Počátkem sedmdesátých let však KGB, po linii „boje proti korupci“, svedla vítězné bitvy s místními stranickými mafiemi v Gruzii, Azerbájdžánu a zčásti také v Uzbekistánu, a ty svým průběhem připomínají závěrečné fáze Andropovova útoku na Kreml. Pokud tyto provinční epizody nepočítáme, zdá se, že Andropov zahájil svůj útok proti brežněvovskému klanu v r. 1980, a to také po linii korupce. Jako mnohaletý šéf tajné policie věděl Andropov na každého všechno a chytré využil toho, že nomenklatura sice má zlodějný v popisu práce, ale

nedali to do ústavy. Šcolokova si Andropov vybral proto, že jako ministr vnitra, tj. jako šéf kriminální policie, byl tento funkcionář také centrální figurkou v systému korupce, která je sice systemizovaná, ale nikoli legalizovaná.

Andropov nezačal svůj útok přímo, ale oblíbenou metodou „neoficiálního“ šíření různých informací o korupci o obohacování lidí z Brežněvovy mafie. Významnou epizodou byla aféra, do které byla zapletena i Brežněvova dcera a její milenec, známý moskevský playboy. Krátce nato, v lednu 1982, jedenáct měsíců před Brežněvovou smrtí, se zastřelil Andropovův první náměstek Cvigun - zdá se, že proto, že nemohl zabránit poškozování zájmů svého švagra Brežněva. Ten pak zemřel v listopadu 1982; jedno z prvních opatření Andropova jako generálního tajemníka bylo, že vyhodil Šcolokova a ministrem vnitra jmenoval svého zástupce v KGB, Fedorčuka. Důvod, proč se tím Andropov nespokojil a proč musel jít dál v „odhalování korupce“, je vcelku jasný - v centrálním aparátu si Brežněvova mafie zachovala silné pozice, což nakonec ukázal návrat této skupiny k moci po smrti Andropova. KGB udělala na jaře 1983 u Šcolokova domovní prohlídku a našla tam nepřiměřené množství zlata, diamantů a valut, tak jako kdysi naši policajti našli totéž u Rudolfa Baráka. V různém rozsahu by to našli u každého papaláše v celé říši reálného socialismu, takže šli najisto. Za této situace už nebylo možné Šcolokova zachránit, i když bezpochyby sympatie svých mnohých kumpánů neztratil. Ani Černěnko pro Šcolokova nic neudělal, naopak po jistém váhání podepsal v listopadu 1984 dekret o Šcolokově degradaci.

Šcolokova aféra nebyla ani zdaleka ojedinělá, a zaslouží si podrobné vylíčení jen proto, že dobře ilustruje život a praxi třídy, ke které Šcolokov patřil. V české politické publicistice a v literatuře v širším smyslu věnujeme této kategorii naprosto nedostatečnou pozornost. Djilasovu Novou třídu jsme četli všichni a už dávno, ale to nestačí.

Víte, co znamená v komunistických režimech slovo „nomenklatura“?

V sovětské literatuře se nomenklatura vytrvale vrací tím neodbytněji, čím víc se oficiální propaganda a cenzura snaží její existenci zaretušovat. Před

několika lety začali v rozhlase, v televizi a v novinách používat první osoby množného čísla, aby veřejnosti vsugerovali neexistující totožnost nomenklatury a normálního obyvatelstva. Mluvíme-li ale s ruskými emigranty, všichni znají Drozdova - exemplárního papaláše z Dudincevova románu „Nejen chlebem živ je člověk“. Nejnovější moskevská literární aféra je kolem mladého spisovatele Molčanova a jeho román „Nový rok v říjnu“, který vyšel zkráceně v provinční literární revui, ale knižně už vyjít nesmí, protože líčí v realistických barvách nomenklaturu.

V zahraničí vyšly v posledních letech dvě knihy napsané ruskými exulanty, které jsou dosud nejvýznamnějším příspěvkem k výzkumu vládnoucí třídy v zemích reálného socialismu. První kniha je bývalého moskevského soudce Konstantina Simise, SSSR: „Zkorumpovaná společnost“. Druhá je kniha sovětského historika Michala Voslenského „Nomenklatura“.

V Simisově knize se lze např. dovědět i takové podrobnosti, jako např. za kolik si lze v SSSR koupit u soudu zproštění viny (i za vraždu) a za kolik si jistý Babunašvilí koupil v Gruzii funkci ministra lehkého průmyslu. Šcolokova aféra se do Simisovy práce už nedostala.

Nomenklatura ovšem velmi dbá na to, aby se o jejích zlodějích na veřejnost nic nedostalo, ale je to snaha marná. Vysoké nomenklaturní kádry, které žijí v absolutním přepychu a v úplné izolaci od normálního obyvatelstva, obsluhuje početná kohorta sluhů a služek, kuchařů, číšníků, masérů a podobného personálu, které se v hantýrce Ústředního výboru říká „pomocníci v domácnosti soudruha XY.“ K nim patří také řidiči, bodygádři a osobní doručovatelé tajných materiálů, a těch je spousta, protože v reálném socialismu se utajuje skoro všechno. Tato početná obsluha vysoké nomenklatury je poměrně spolehlivým zdrojem informací nejen o tom, jak si soudruzi žijí, ale i o tom, co se „nahore“ děje mimořádného. V systému, kde i informace je výsadou moci, se chýra stala legitimní formou sdělení.

Profesor Voslenský dokládá, že nomenklatura pozůstává asi ze 4,4 procenta celkové počtu „vládnoucí“ komunistické strany. (S ohledem na historické okolnosti vzniku, a na smysl pojmu „strana“ jako politická organizace, je mimochodem úplně absurdní používat tohoto termínu pro kategorii (Dokončení na str. 5)

HLAS NÁRODA

(VOICE OF THE NATION)

(USPS 291-62000)

Týdeník, věnovaný zájmům amerických Čechů, čs. exilu
a potřebám našich drahých doma

BOHU, CÍRKVI, NÁRODU

vydává každou sobotu:

„VELEHRAD“, ČESKOAMERICKÉ KULTURNÍ STŘEDISKO.

PUBLISHED EVERY SATURDAY BY:

CZECH-AMERICAN HERITAGE CENTER, INC.
2657-59 S. LAWDALE AVE. CHICAGO IL. 60623

Telefon: 762-2044

EDITOR - ŘÍDÍ: **Father VOJTĚCH VÍT, O.S.B.**
s redakčním kruhem

POSTMASTER: Send address changes to:
HLAS NÁRODA, 2657-59 S. Lawndale Ave. Chicago, IL 60623

SECOND CLASS POSTAGE PAID AT CHICAGO, ILL.

Subscription prices: Roční předplatné:

BY MAIL: In US per year \$30

To Canada per year US \$33

Overseas per year \$35

BY AIR MAIL: \$30 + AIR STAMPS

Právní poradce a zástupce: **Henry T. SYNEK**
111 West Washington Str. Suite 1360, Chicago, Ill. 60602
(312) 263-6060

Redakce si vyhrazuje právo zastane články a dopisy zkrátit,
aniž by tím byl změněn jejich původní obsah.

January 11, 1986 — Vol. XI, No. 3.

Krajan František Cupal
ze Schwartz Creek, Michigan
vyznamenán papežským křížem
„Pro Ecclesia et Pontifice”

Nejdříve něco o něm z rodinné kroniky.

Začátkem května roku 1897 spěchal brzy ráno z Prušánek u Hodonína do nedalekého Josefova šťastný a ještě trochu nervosní mladý novopečený tatínek František Cupal. Nedaleko filiálního kostelíčka Všechných Svatých zabočil do domu Matěje Lekavého a zabušil na dveře. Skoro bleskem se dveře otevřely a v nich se objevila statná a pěkná postava majitele Matěje Lekavého a zabušil na dveře. Skoro bleskem se dveře otevřely a v nich se objevila statná a pěkná postava majitele Matěje Lekavého. „Ach, to jste vy, kmotře, co se stalo?” Cupal po křesťánsky pozdravil, mačkaje v rukou uprášený klobouček, a již ze sebe vyhrnul, že se mu narodil další syn, a že přišel poprosit o křesťanskou službu, zda by kmotříček s kmotřenkou byli zase kmotry pro novorozenátko. - „Jenom pojďte dál, kmotře, to se musí zapít!” - a již drželi v ruce sotůrek, z něhož vydávali láhev vína, kterou teprve včera přinesli ze vzdáleného sklepa. Tak to byl na Moravském Slovácku starý, dobrý zvyk.

Nemohli dlouho besedovat. Doba již byla v polích pilná a u Cupalů v Prušánkách bylo také třeba všelicos dát do pořádku při takové příležitosti. Skrčení v koutku tam u nich už beztoho vyvalovala oči malá Mařenka a Jindřišek, kteří už pochopili, že mají o bratříčka víc. „Veliká čest pro nás,” řekl kmotr Lekavý. „v neděli jsme u vás a moja tam ještě dnes dojde s dobrou slepičí polévkou a nějakým pečením. Pošlu také demijon vína, abyste mohli uctít návštěvníky. - Nemusíte se starat! Odvezem vás všechny do kostela sv. Isidora, jenom šestinedělku musíme nechat doma. Však bojanovský pan farář se nehude zlobit, když nás tu v kostele neuvidí; on ví, že já mám takových křesťanů „zátahů” mnoho po celém okolí.” Děťátko bylo dáno po otci jméno František.

Během týdne chlapeček Lekavých vyleštili „ksíry” na koně, umyli bryčku, aby to opravdu u Cupalů oslavili. Lekavých mívali vždycky nejlepší vraníky, lepší než v panském dvoře; byla to radost vidět je klusat po silnici.

Matěj a Marie Lekavých byli dobří křesťané: lidé si jich v Dolních Bojanovicích a celém okolí vážili a často u nich zaprosili o kmotrovství pro své děti. Celkem jich tak nesl ke křtu spolu

Průvodní text k papežskému vyznamenání krajanu Františku Cupalovi z Michigan :

PAPEŽ JAN PAVEL II
laskavě udělil panu
FRANTIŠKU CUPALOVÍ
vyznamenání kříže
PRO ECCLESIA ET PONTIFICE
(za zásluhy o Církev a papeže);

kteří je v církvi zřízeno pro ty, kdo se vyznamenali vynikajícími skutky a prací; zároveň mu povolil, aby směl toto vyznamenání nosit.

Dáno ve Vatikánském paláci 13. září 1985.

Číslo dekretu: 3705/CR

Podpis úředníka
papežské kanceláře.

99 doma i v přespolních vesnicích, takže byli jako „okresní” kmotři. U Cupalů to dotáhli na 6, a bylo by jich 7, kdyby Cupalovi nebyli odjeli r. 1907 do Ameriky. Tam se narodil poslední Edward, který tak ošidil Lekavých, že nenesl ke křtu celou stovku dětí.

Ale duchovní spojení Cupalů a kmotrů Lekavých trvalo po léta. Brzy jim Cupalovi začali předplácet v USA chicagského „Katolika”, který jim docházel až do stařečkovy smrti r. 1930 ve věku 96 let. Zemřel ve stejný den jako spisovatel Alois Jirásek. Dnešní msgr. Petr Lekavý v Sev. Dakotě, si dodnes dobře pamatuje, jak dědeček čítal ty rozměrné noviny; dokonce mu utkvěla v paměti reklama „V Americe je prohibice”, což bylo tehdy pro něho divné slovo. Po stařečkové smrti se na duchovní spojení rodin trochu pozapomnělo. Chlapci se ženili, dcery vdávaly, rodiny se rozrůstaly. Dva chlapečci a jedna dcera Cupalů se tak dostali do dva km vzdálených Dolních Bojanovic, a stejně jich zůstalo v Josefově. Teprve v r. 1969 vytáhl bratranec v USA kdesi staré dopisy od Cupalů a prostřednictvím pana faráře ve Schwartz Creek ve státě Michigan byly zase navázány styky. Cupalové tam žili na farmě, kde ještě dosud hospodaří 88letý, svobodný Frank jako patriarcha rodiny. Jak chlapečci dorůstali - jejich jediná dcera Marie zemřela - začali pracovat v automobilových továrnách v nedalekém Flintu. Byli pracovití a šetrní a tak se jim vedlo dobře, a nemuseli mít obavy o stáří. Bratři drželi svorně spolu a měli i vlastní výtečnou kapelu známou kdysi kolem Detroitu a v krajské Kanadě. Jeden z nich, Petr, byl před několika lety za to vyznamenán, když se stal členem „Musical Hall of Fame” státu Michigan ve Flintu. Nedávno se vrátil do kraje i se svou paní

I ve svých 88 letech stále duševně i tělesně čilý náš krajan a ctěnatel H.N., svatým Otcem vyznamenán František Cupal.

Boženou, rodačkou z Blatnice pod sv. Antoníčkem. Navštívili také kmotry kolem Prušánek a popili si vesele ve sklepích prušánských, josefovských a bojanovských.

Nyní, na doporučení pana biskupa Kenneth Poviše z Lansing, Mi., udělil Svatý Otec Jan Pavel II. Frankovi čestný kříž „Pro Ecclesia et Pontifice” - za zásluhy o církev a papeže. Zato, že mimořádně štědrými dary přispěl na Českou kapli ve Washingtoně a na naše římské Nepomucenum. Čestný kříž byl připnut Franku Cupalovi v úterý 7. ledna 1986 v kapli lansinské konsistoře osobně panem biskupem Povishem, za přítomnosti několika příbuzných a přátel.

Blahopřejeme Vám, Franku Cupale! Bůh Vám žehnej a dej Vám ještě dlouhá léta života v pevném zdraví a pohodě, abyste se ještě mohl vypravit do Říma a na vlastní oči vidět i bůhoslovce v Nepomucenu, kteří jsou nadějí Církve v exilu i v naší rodné vlasti, a Nepomucenum samo - (s Křesťanskou akademií, jejím vydavatelstvím knih a s římským „Velhradem”) - jsou symboly návratu svobody našim věřícím ve staré vlasti. - Mnohaja ljeta, živijó!

XXXV. REPREZENTAČNÍ PLES
OBLASTNÍHO VÝBORU
ČESKOSLOVENSKÉ NÁRODNÍ
RADY AMERICKÉ

Mnozí z vás dostali poštou naše srdečné pozvání na náš letošní XXXV. Reprezentační ples, který se koná v sobotu 25. ledna 1986 v tanečním sále předního chicagského hotelu The Ritz Carlton, 160 East Pearson Street.

Cestou krajského tisku zveme na náš již XXXV. Reprezentační ples celou naši krajskou veřejnost i všechny ty, jejichž adresy nemáme a nemohli jsem jim tedy naše pozvánky poslat.

Plesové přípravy jsou v plném proudu. Naše letošní debutantky - Monica Filipek, Cicero; Marcela Hahn, Albany, Wisconsin; Elizabeth Karasek, Cicero; Melanie Simo, Riverside; Vikki Vlastnik, Berwyn. - nacvičují již v Sokole Stickney své představení se krajské veřejností a polonézu, kterou se svými tanečnickými předvedou. Rovněž taneční skupina Beseda/Domov za vedení Jana Uhlíře a Zdenky Židlické připravuje nové tance pro své vystoupení v programu večera.

Předsedkyně plesu Vlasta Vrázová s grafikem Milanem Košařem pilně pracují na upomínkové plesové knížce, kterou jako vždy účastníci večera obdrží.

Oblíbená „Bill Scott Or-

chestra” - dobře známá ze svých vystoupení při společenských událostech chicagské oblasti, a při které se návštěvníkům našeho loňského plesu tak dobře tančilo - zpříjemní náš slavnostní večer pečlivě vybranou hudbou.

Naše letošní půvabné debutantky svým vkusným způsobem společnosti představí naši osvědčení „Master & Mistress of Ceremonies” Dennis & Mary Ann Sadilek.

Koktajly (cash bar) se podávají od 6 hodin večer; večer začne v 7:00 hodin. Cena lístku včetně večere \$50.00 O rezervaci volejte laskavě kancelář ČSNRA v úředních hodinách od 9:00 A.M. - 2:00 P.M. (☎ 656-1117). Šeky vystavené na Oblastní výbor ČSNRA zašlete laskavě na adresu: 2137 So. Lombard Ave., - Room 202, Cicero, Ill. 60650 - 2081.

Lístky je nutné zaplatit předem dnem plesu. Buďte tak hodní a neodkládejte své přihlášky! Pozvete na ples své přátele a známé jistě si z něj odnesou krásné vzpomínky do budoucna.

Zveme Vás co nejsrdečněji, abyste přišli s námi prožít radostnou atmosféru tohoto slavnostního večera, který se stal tak velmi významnou událostí společenského života naší zdejší národní větve.

Za Oblastní výbor ČSNRA
Vlasta Vrázová, předsedkyně
s plesovým výborem.

Čs. národní rada americká
Oblastní výbor Chicago

srdečně zve na

XXXV. REPREZENTAČNÍ PLES

pořádaný v sobotu večer

25. ledna 1986

v plesové síni hotelu

THE RITZ-CARLTON
CHICAGO

160 East Pearson Street

PREDSTAVENÍ DEBUTANTEK 1986
Vystoupení taneční skupiny Beseda/Klub Domov

Hraje známý orchestr Bill Sott

VEČERNÍ ÚBOR

Koktejly v 6 hod. večer (bar za hotově)

Večere v 7 hod.

Vstupné včetně večere \$50.00

Prodej vstupenek a rezervace stolic v úředně ČSNRA
☎ 656-1117 - Úřední hodiny 9.00 A.M. - 2.00 P.M.

DOBA NAROZENÍ PÁNĚ

Neděle na 6. lednu

KŘTU PÁNĚ

VSTUPNÍ MODLITBA: Bože, tvůj jednorozený Syn se zjevil v lidské přirozenosti — a vnějším zjevem se stal jedním z nás. — Dej, prosíme, — at' jsme skrze něho vnitřně přetvořeni k jeho podobě. — Neboť on s tebou v jednotě Ducha svatého žije a kraluje po všechny věky věků.

1. ČTENÍ Z KNIHY PROROKA IZAIÁŠE (Iz 42, 1-4, 6-7)

Toto praví Pán:

Hle, můj služebník, kterého podporuji, můj vyvolený, v němž jsem si zalíbil. Vložil jsem na něj svého ducha, národům přinese právo. Nebude křičet, nebude hloučet, nedá se slyšet na ulici. Nalomenou třtinu nedolám, doutnající knot neuhásím, věrně bude ohlašovat právo. Nezezlábne, nezmalátní, dokud nezaloží na zemi právo. Na jeho nauku čekají daleké kraje.

Já, Hospodin, jsem tě povolal a lískou, vzal jsem tě za ruku, střežil jsem tě a ustanovil jsem tě prostředníkem smlouvy lidu a světlem národů, abys otevřel oči slepých, abys vyvedl vězně ze žaláře a z věznic ty, kteří byli ve tmách.

2. ČTENÍ ZE SKUTKŮ APOŠTOLŮ (Sk 10, 34-38)

V těch dnech se Petr ujal slova a promluvil: "Teď opravdu chápu, že Bůh nikomu nestraní, ale v každém národě je je mu milý ten, kdo se ho bojí a koná, co je správné.

Israeltům poslal své slovo, když dal hlásat radostnou zvěst, že nastává pokoj skrze Ježíše Krista. Ten je Pán naše všem. Vy víte, co se po křtu, který hlásal Jan, událo nejprve v Galileji a potom po celém Judsku: jak Bůh pomazal Duchem svatým a mocí Ježíše z Nazareta, jak on všude procházel, prokazoval dobrodiní a uzdravoval všechny, které opanoval ďábel, protože Bůh byl s ním."

SLOVA SVATÉHO EVANGELIA PODLE LUKÁŠE (Lk 3, 15-16, 21-22)

Lidé byli plni očekávání a všichni ve svých myslích uvažovali o Janovi, není-li on snad Mesiáš. Na to Jan všem řekl: "Já vás křtím vodou. Přichází však silnější než já; nejsem ani hoden, abych rozvázal řemenek jeho obuvi; oh vás bude křtít Duchem svatým a ohněm."

Když se všechen lid dával křtít a když byl pokřtěn i Ježíš a modlil se, otevřelo se nebe a Duch svatý sestoupil na něj v tělesné podobě jako holubice a z nebe se ozval hlas: "Ty jsi můj milovaný Syn, v tobě jsem zalíbení."

Tomáš Špidlík

DVACET LET OD KONCILU

8. prosince 85 uplynulo dvacet let od zakončení II. vatikánského sněmu. Mnoho bylo sjezdů, symposií a přednášek, v nichž se hodnotil sněm a vážilo, co vše po něm církvi hárlo a co církvi přinesl. Výsledky sněmu se také zabývalo nedávno setkání mladých katolíků v Camaldoli u Florencie. Také to mělo být jakési zpytování svědomí za dobu, která od koncilu uplynula. Shrnuji tu hlavní myšlenky, které tu vynikly v referátech, v dotazech, v soukromých úvahách o tématu.

Máme-li mluvit o II. vat. sněmu, musíme se ovšem na prvním místě zmínit o tom, kdo jej svolal, o papeži Janu XXIII. Myšlenka svolat koncil mu přišla, jak on sám často opakoval, znenadání, při návštěvě basiliky sv. Pavla. Byl to jakýsi druh inspirace, kterou je ovšem potřeba ověřit, byla-li správná. Často se říkalo, že prý jeho samého to pak mrzelo, že si koncil rozhodně nepředstavoval tak, jak se pak vyvinul. Kdyby prý to byl předvídal, rozhodně prý by koncil nesvolal.

Je to mnoho „kdyby“. Kdo může ověřit jejich hodnověrnost? Máme však jeden jistý dokument, slova, která napsal několik dní před svou smrtí, 24. května 1963: „V přítomnosti mých spolupracovníků mi přichází spontánně myšlenka, abych obnovil úkon víry. Tak to má mezi kněžími být. Jednáme totiž o věcech, které se dotýkají celého světa, musí nás tedy vést to, co je Boží vůle.“

Co pak považoval za Boží vůli v krátké činnosti svého pontifikátu Jan XXIII., když se dívá z hlediska bližší se smrti? Odpovídá: „Dnešní situace, požadavky posledních 50 let, prohloubení vědění, to všechno nás přivedlo tváří v tvář nové skutečnosti. To jsem řekl při zahájení koncilu. Nemění se evangelium, ale začínáme je lépe chápat.“

Tak si skutečně představoval Jan XXIII. koncil, který svolal. Nechtěl teoretické diskuse o člancích víry způsobem, jak se diskutovávají ve školách. Přál si, aby se sešli biskupové celého světa a vážně si položili otázku: Jak máme v dnešní nové situaci, v tolika různých a nových

situacích, hlásat lidem evangelium, aby i jim bylo novým radostným poselstvím?

A musíme říci, že v tomto smyslu pochopila koncil velká část biskupů od samého počátku: jako novou inspiraci k životu, který se nezastavuje, ale jde nezadržitelně dopředu. Církev tu překonala nebezpečí stagnace, stárnutí a stala se znovu dynamickou. Tak i dnes po 20 letech se dívají na tuto událost objektivní pozorovatelé

Jeden z italských teologů vidí v koncilu jistý druh kopernikovské revoluce. Slovo revoluce zní bouřlivácky, je-li vzato ve smyslu profánním. Ve smyslu duchovním je však docela mírné. Kopernik neporušil vesmír, ani jej nezměnil. Změnil však náhled na něj. Poznal, že se točí okolo jediného bodu, než jsme si myslili. V čem pak má být ta kopernikovská revoluce koncilu? Charakterizuje ji výrok Pavla VI.: církev se projevuje dvojím protichůdným postojem; jednou se jeví jako nehybná skála, podruhé jako loď, která je na cestě. V nedávné minulosti jsme rádi vzhlíželi k církvi jako ke skále, která je pevná uprostřed změn světa, od věků stejná. Možná nás ta vidina příliš fascinovala. Byla krásná, ale je i nebezpečná. Skála zůstane na místě, ale lidé a svět plují dál a dál. Církev na koncilu zatoužila plout s nimi, ukazovat jim cestu, být lodí, na kterou se utěčou ti, kdo vedle ztroskotali. Proto je najednou po koncilu tolik změn ve vnějším postoji církve. Neznamená to, že jsou všechny stoprocentně šťastné. Ale je potřeba je umět pochopit.

Slovo „revoluce“, i když dodáme „kopernikovská“, přece jen nezní dobře v uších, když jde o svaté věci. Je pro to lepší výraz, který užili biskupové sami a po nich Pavel VI. Označili dobu II. vat. sněmu za okamžik velkého obrácení. Člověk, který se vydá na cestu, hledá směr. Obrátí se, zjistí-li, že jde špatně. Obrácení ovšem patří k podstatě křesťanského života. Každý z nás se musí denně zamyslet nad svou životní cestou a den co den se obracet směrem, který vede blíž k Bohu. I církev jako celek se zamýšlí a obrací. Biskupové celého světa se zamýšlili. V čem pak bylo jejich obrácení? Pavel VI., je vyslovil těmito slovy: „V církvi se znovu probudilo proroctví. Proroci totiž byli opakem nestudovali slova Boží, která byla už kdysi dávno řečena. Byli si vědomi, že i oni sami mohou prohlásit: „Totó praví Hospodin...“. Církev má dar prorocký, má Ducha sv., který ji

vede, aby v každé době zjevila lidem vůli Boží. Klasická teologická tradice, jak ji známe ze škol, je důležitá, sbírá to, co Bůh řekl. Na koncilu však nemají hlavní slovo teologové, ale biskupové. Ti pak si uvědomili, že mají moc zase říci světu slovo živé, plné jarosti Ducha svatého.

To všechno, co jsme řekli, platí o koncilu. Ale nakonec mají přece jenom lidé jinou námitku. Strom se pozná podle ovoce. Dnes už uplynulo dvacet let. Co přinesl církvi II. vat. sněm? Jsou černohlídkové, kteří prohlašují tvrdě - zmatek a desorientovanost. Dokazují to skutečnými fakty. Jsou to fakta jednostranně vybraná, jsou částečná, ale jsou přesto pravá. Zdá se, že koncil opravdu něco prolomil, a teď se tu řítí proud, který se nedá zastavit.

Bylo by nerozumné tato fakta popírat. Objevilo se mnoho negativního, nezdravého, nevyváženého v reformách, které po koncilu nastaly. Přiznejme to. Ale snažme se i to pochopit z vyšší perspektivy. V živém organismu se změny projevují, jak říkají „bouři buněk“. Je jí např. puberta, doba dospívání. Italové tomu období říkají „nesnadná léta“. Rodiče jsou šťastní, když u jejich dětí přejdou bez velkých nehod. Na slova a na malé výbuchy nervů se v té době nesmí brát ohled. Dá se říci, něco podobného prožívají i společnosti v době změn.

Prožila svou „bouři buněk“ po koncilu i církev. Budoucnost to posoudí objektivněji než my, až bude větší časový odstup. Ale z toho, co můžeme pozorovat dnes, musíme říci, že ta krize změn prošla poměrně klidně. Kdo zná církevní historii, ví, jak často malé změny rozrušily celý křesťanský svět. Dnes po tak velkých změnách církve jako celek stojí a reaguje jako rozumná matka při dozrávání dětí. Mnoho snáší, k mnohému mlčí, ale když přijde pravý okamžik, promluví vážně a rozumně. Ocení to nové, co se získalo, aby se znovu zase posílalo to, co se odhodilo urychleně, bez rozvahy. Dá se říci, že přežily dobu změn v církvi dobře všechny základní instituce. To je tedy pro ně důkaz, že jsou solidní a že zůstávají aktuální.

„Koncil nepřišel“ - jak řekl v úvodu P. Benedetto Calati, generální představený kamaldulských mnichů - „jako nějaký magický zásah, nevyrostl náhle jako houba. I proroctví má svůj humus, své klima, své povětrí. Duch tu působil v církvi i v jejích protichůdných tendencích. Tato přítomnost Ducha je hlavní motiv naší naděje.“

599-4372

ROZPOČTY ZDARMA

Independent Glass Service

VEŠKERÉ SKLENÁŘSKÉ PRÁCE

KOVOVÁ DVOJITÁ OKNA (STORM WINDOWS)
PLEXIGLASS — ZRCADLA

8014 SOUTH NATCHEZ AVENUE

BURBANK, ILLINOIS 60459

WILLIAM KRÁTKÝ

evropský vyučený sklenář u dědy a otce v Československu

PRODÁM

stavební parcelu na Floridě

LEHIGH ACRES

12 mil od Ft. Myers

Cena \$5000

Piště do adm. H.N.

zn: „Stáří“

SLOUPEK INFORMACÍ

(Dokončení ze str. 2)

monopolní moci, i když ta je obklopená „řadovým členstvem“.) V SSSR takto patří k širšímu kádro nomenklatury maximálně 750.000 lidí z celkového počtu 17.000.000 členů KS SSSR (a z celkového počtu 270 miliónů obyvatel SSSR). Nomenklatura se však skládá z různých hierarchicky uspořádaných skupin a v širším smyslu zahrnuje i tajnou politickou policii (KGB - u nás StB), vyšší velitelské kádry kriminální policie a vyšší důstojnické kádry ozbrojených sil. Členství v komunistické straně samo o sobě neznamená příslušnost k nomenklatuře. Naopak tam patří mocensky významní nekomunisté, potřební v systému „převodových pák“, jako jsou např. nejvyšší představitelé pravoslavné církve v Rusku nebo u nás různé holubice míru.

Naprostá většina členů komunistické strany v nomenklatuře není: řadové členstvo tvoří jenom rezervu, ze které se nomenklatura doplňuje, a vstupem do strany se vytváří kandidatura na nomenklaturní privilegované postavení. Od členů strany se vyžaduje horlivější služba režimu než od normálních občanů. Profesor Voslenský volně přirovnává řadové členy strany ke kápům v německých koncentracích: nebyli členy SS, ale všelijak se snažili jim zavděčit.

V reálném socialismu je hlavní komoditou moc. Moc dává privilegia a bohatství. Bez účasti na moci anebo aspoň její blahovolné shovívavosti není ani bohatství, ani výsad. Podle vztahu k moci lze nomenklaturu rozdělit na dvě všeobecné kategorie. Ti nahore si přidělují privilegia a bohatství sami, z prostředků vytvářených hodnými pracujícími. Je to jednoduchá operace, protože vyšší soudruzi disponují veškerými prostředky státu. Nižší papaláš v krajském a zejména okresním měřítku se svou mocí přímo obchodují.

V principu je to orientální despotický systém, založený na tributárních vztazích zdola nahoru. Soudruh, který např. dostal do léna okres X., poskytuje za to různé materiální protibodnoty a politické služby tomu či těm, kteří mu funkci svěřili. Rusové se tomuto systému naučili nejspíše od Tatarů ve 13. až 15. století; moskevský stát vznikl nikoli proti Tatarům, jak naznačuje legenda, nýbrž za jejich všestranné spolupráce.

Ujasněme si však, když padl termín „léno“, že se to nedá

zaměňovat s feudalismem. Ten zřejmě v Rusku nikdy nebyl, byl to evropský fenomén, trval velmi krátce a nikdy se asi nedostal za Labe. Někteří ruští a zejména sovětsí historici si rádi pletou feudalismus s poddanstvím a s robotou. Poddanství a roboty však mohou existovat nezávisle na politickém systému, proto je mohl Stalin tak snadno aplikovat.

□ A znáte zákulisí, v němž členové nomenklatury žijí a vzájemně si hraji do ruky?

V praxi vypadá nomenklaturní režim tak, jak ho známe i u nás. Jeden soudruh prodává svou moc dávat pokuty, jiný prodává svou moc povolovat cesty do zahraničí, jiný zase obchoduje s přijímáním na vysoké školy. V SSSR se toho zřejmě prodává víc než u nás, protože svým historickým vznikem je to i kupecká civilizace a mrtvé duše se do reálného socialismu dostaly bez obtíží. Kromě toho je jejich reálný socialismus vyspělejší než náš.

K. Simis se podrobně zabývá tím, jak tento systém funguje na okresní úrovni, protože to ze své právní praxe nejlépe zná. Dokládá existenci zlodějské a vyděračské struktury, která má dvě paralelní složky. Simis nebere vážně teorii „paralelní moci“ strana - vláda, kterou přijímají někteří západní političtí vědci, protože ví, že to je nesmysl. „Strana a vláda“ je jeden spolek. Simis viděl paralelní strukturu, kde na jedné straně je stranický a sovětský aparát (u nás aparát národních výborů) a na druhé straně tzv. hospodářský aparát, který je už neoddelitelný od kriminálního podsvětí (tento termín sám o sobě je tedy asi úplně ir-

relevantní). K této kategorii patří vedoucí různých prodejen (masa, ovoce a zeleniny, lahůdkářství, textilní prodejny atd.), vedoucí různých provozoven a služeb (stavební podniky, hotely, restaurace, zdravotní zařízení, autoopravny atd.). Nedostatek zboží a služeb všeho druhu umožňuje korupci skoro ve všech oborech. V ranných dobách českého komunismu se to praktikovalo ojedinele a pokud možno diskretně, protože jsme konec konců přišli odjinud než Velký Bratr. Od počátku 70. let, kdy se dnešní spodina etablovala u vesla, se však u nás „tributum“ (lidově všimně) vybírá naprosto bezostyšně. Začíná to trháním zubů („Chcete umrtvit našim materiálem, anebo chcete něco lepšího?“) a končí to nájmem urny na hřbitově („za tři stovky schránka ve výši hlavy, jinak polezete po zemi“). Český termín „šmelina“ (rusky „levota“) sice vznikl za Hitlera, ale teprve za Husáka se z ní stal společenský standard. Soudruzi hospodářští pracovníci se dělí o výtěžek zlodějný se soudruhy na okresním, nebo krajském sekretariátu, na příslušném Oddělení SNB a na národním výboru. (Chicago hadr. (Pozn. red.: Jenomže v Chicagu to hlídá, potírá, soudí a napravuje oposice, kdežto v komunismu to potírat nelze a všichni si hraji do ruky.)

Konstantin Simis píše: „Všestranná korupce na okresní úrovni stranicko - státního aparátu vytvořila tak těsné svazky mezi aparátem a kriminálním podsvětím, že v Sovětském svazu vznikl komplexní systém organizovaného zločinu, který zahrnuje okresní centra moci, administrativní aparát, soudní a

policijní aparát a vedoucí ekonomické funkce.“

V našich poměrech platí tento závěr nejen pro okresní, ale i krajské (a samozřejmě městské) aparáty, protože v SSSR jsou okresy často větší než několik našich krajů dohromady.

Nahore, na úrovni centrálního aparátu, jak už jsme poznamenali, se moc převádí na výsady a bohatství přímo. Součástí aparátu ÚV je oddělení, které za spolupráce s KGB (u nás StB) krmí, šatí, transportuje, ubytovává a ošetřuje nejvyšší byrokraty plně na útraty společnosti. Tady už neplatí soudruzi za nic ani korunu, případně rubl. Platí to za ně občan Holeček, jenž z každé porce ovaru, který sní, a z každého piva, které vypije, platí neviditelnou daň na vydržování papalášů. Ti ale mají jinou dietu. K domácí produkci má totiž nomenklatura hlubokou nedůvěru a zboží se pro soudruhy dováží z Vídne, respektive z Helsinek. Zemědělské produkty se pro nomenklaturu tu a tam vyrábějí doma, ale za zdravotně nezávadných podmínek a na izolovaných farmách.

Kolik jich vlastně je, těch nejvyšších postavených nomenklaturistů? Profesor Voslenský odhaduje jejich počet na nejvýše 10.000 a to podle počtu účastníků nejtajnějšího telefonního systému. V prostém přepočtu na naše poměry bychom tedy měli mít u nás těchto příživníků první kategorie asi 550, což zahrnuje členy a náhradníky Politbyra a sekretariátu, vedoucí oddělení aparátu ÚV a jejich zástupce, členy federální vlády a tzv.

národních vlád, předsedy státních výborů, ředitele rozhlasu a televize, krajské a okresní tajemníky, nejvýše postavené policajty, generály armády, tajemníka Světové marxistické revuže a velvyslance v Moskvě atd. To je jen volná dedukce, a když to sečteme, pořád ještě nám asi osmdesát byrokratů chybí. Analýza naší nomenklatury v díle našich politických vědců, těch doma i těch v exilu, neexistuje, a to je vážný nedostatek, protože píše-li se o krizi sovětských systémů (jako by jich bylo několik), platí to především pro krizi nomenklatury, která má stejně mezinárodní dimenzi. Profesor Voslenský definuje nomenklaturu jako třídu utlačovatelskou, vykorisťovatelskou, parazitní a dědičnou - poslední vlastnost plyne z toho, že děti nomenklaturistů mají automaticky přístup k vysokému vzdělání a mají zaručený kádrový posudek. Diktatura tedy není dědičná jenom na Haiti, byť v různé formě.

K prospěchu národů, nad nimiž nomenklatura vládne, nepřispívá tato třída ničím. Naopak je zbavila základních občanských práv a svobod, které už dnes žádný jiný represivní systém na světě tak dokonale neupírá. Stejná ortodoxie, kterou nomenklatura pěstuje, mrzáčí charakter postížených národů. Diletanská správa a hospodaření, které jsou pro nomenklaturu typické, ruínují národní hospodářství.

Aferu generála Šcolokova čtème proto v celém kontextu. Nomenklatura potřebuje víc publicity.

/Jiří Hochman/

1976
8. ledna
1986**VŘELÁ VZPOMÍNKA**

Ve středu 8. ledna jsme vzpomínali desátého výročí smrti mé drahé manželky, maminky a babičky našich dětí a vnoučat, pani

ANNELIESE H. SMEKALOVÉ

V sobotu 11. ledna 1986 při pravidelných českých bohoslužbách u Panny Marie Svatohorské v Ciceru se pomodlíme za spásu její duše.

V lásce a vděčnosti:

ALOIS SMEKAL,
manžel
s celou rodinou

CIHAK WORLD TRAVEL, INC.6302 WEST CERMAK ROAD
BERWYN, ILL. 60402

Phones (312) 795-9050 — Chicago (312) 242-6110

LÉKÁRENSKÝ TELEFON: DOMÁCÍ TELEFON:
☎ 484-0106 ☎ 749-0281Poslání léků vašim příbuzným či kamkoliv
rychle a bezpečně vyřídí**HOLEČEK PHARMACY**

PH. MR. VLADIMÍR HOLEČEK, R.PH.

NAPROTI BERWYNSKÉ RADNICI

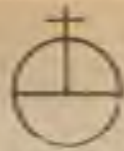
6705 West 26th STREET, BERWYN, Illinois 60407

V Polsku vzpomínali 19. října první výročí tragické smrti dp. Jerzyho Popieluszka, zavražděného státní policií. Žádušní mši sv. před průčelím kostela sv. Stanislava Kostky, při němž je dp. Popieluszko pochován, sloužil sám primas kard. Glemp za přítomnosti víc než 7000 věřících, Lecha Walesy, vedoucích rozpuštěné Solidarity a jiných disidentů. Při mši sv. se kardinál zastavil u hrobu dp. Popieluszka - za uplynulý rok tam podle odhadů stálo na dva miliony lidí. Výročí vzpomněli i v jiných kostelích. Kazatelé odsoudili násilí, které nic nevyřeší, a volali po respektování lidských práv a lidské důstojnosti; jedinou vinou dp. Popieluszka bylo, že chtěl katolické a nezávislé Polsko. Výročí věnovalo článek i stranické Życie Warszawy; obviňuje církev, že vzpomínka chce dát politický charakter, že připisuje vinu režimu nebo těm, kdo zločin odhalili a patřičně potrestali. O dp. Popieluszkovi se zmínil sv. Otec v proslovu k polským poutníkům: s celou vlastí i on prožíval smutné výročí a tak jako loni, i letos vyslovuje přání, „aby smrt dp. Popieluszka byla správně vykládána, aby její význam pro dějiny národa a církve zůstal stále stejný, to je přesvědčivý a konstruktivní.“ - Dva týdny po výročí dne byla zase u sv. Stanislava Kostky se Varšavě sloužena mše sv. za státní policii; přišlo na ni 2000 osob; kazatel mluvil o nutnosti národního smíření; je povinností křesťana modlit se i za spásu policistu, a také vraha dp. Popieluszka. - Biskupové vydali poslední týdny několik společných pastýřských listů; tak ke Dni sdělovacích prostředků protestují proti zvláštnímu tisku, proti těžkostem, se kterými se setkávají katolické časopisy, tvořící ani ne 1 % celostátního tisku, a proti trvajícím jeho zneužíváním k ateismu a k útokům proti církvi; žádají více místa pro zprávy o činnosti Jana Pavla II., přispěje to k jednotě národa. A v prohlášení po listopadovém valném zasedání biskupové vyjadřují své obavy ze současné situace v zemi, zdůrazňují nezbytnost zlepšení vztahů mezi církví a státem, jinak se nedosáhne opravdové normalizace poměrů. Biskupové se též vyslovují na obranu politických vězňů; podle mluvčího vlády Urbana jich bylo v těch dnech 368, neoficiální prameny však udávají počet daleko vyšší, až na 500. V Polsku se totiž konal ve dnech 3.-10. listopadu Týden politických vězňů; zase v kostele sv. Stanislava byla „oficiální“ mše sv. za velké účasti věřících,

předních disidentů a manželek několika vězňů. V modlitbě věřících byla prosba za jejich propuštění, z podnětu Vlasteneckého hnutí za národní obnovu, zdůraznil mluvčí Urban, ne na žádost Lecha Walesy, nebo někoho jiného, vláda propustila 75 vězňů; nebyl mezi nimi žádný z proslulejších. Během TPV byla také uspořádána při varšavském kostele Ježíšova Milosrdenství výstava, dokumentující, za jak nelidských podmínek vězňové musí žít. - V říjnu dlel primas kard. Glemp v USA, aby navštívil tamní polské katolické obce. Pomodlil se také u hrobu sv. Jana Prachatického ve Filadelfii. V projevech několikrát žádal o úplné zrušení ekonomických sankcí proti své vlasti. - 13. října se konaly volby do parlamentu a místních správ, odložené z minulého roku, prý pro ještě nedostačující normalizaci. Bylo zvoleno všech 460 poslanců; nebylo jiné volby, oba možné kandidáty navrhl režim. Podle vládních zpráv se voleb zúčastnilo 78,86 % občanů, podle Solidarity a Walesy 60 nebo 52 %; za toto zpochybnění údajů byl Walesa předvolán na policii. Nejméně účastníků, i podle vlády bylo v Gdaňsku 65,81 %, pak v Nowe Huti u Krakova a v Lublině - to je sídlo Katolické university; ve Varšavě od 70 do 78 %. Větší účast, než se snad čekalo, se připisovala jistě unavenosti a obavám z represálií. Biskupové se k volbám nevyjádřili, zato prý faráři bez bázně mluvili pro bojkotování. Nad vchodem do kostela sv. Stanislava prý byl nápis: „Popieluszko by volit nešel. Po volbách došlo k několika změnám ve vládě: tak gen. Jaruzelski se vzdal funkce ministerského předsedy, zůstává však generálním tajemníkem PSDS a tak má stále všechnu moc v rukou; nadto byl zvolen předsedou Státní rady, to je prezidentem republiky. Ministerským předsedou se stal ekonom Zbigniew Messner; z vlivných míst odcházejí mj. „skalní“ Rakowski a Olszowski, na klíčových ministerstvech zůstávají generálové.

V kostele Sv. Krize při Milviově mostu byly zakončeny oslavy 1700. výročí narození sv. Jiřího; při tomto kostele má své sídlo Rytířský řád, nesoucí jméno tohoto populárního světce.

Telegramem apoštolskému nunciovi v Kolumbii sv. Otec vyjádřil svou soustrast všem postiženým katastrofálním výbuchem sopky Nevado del Ruiz v Andách, při kterém zahynuly

KŘESŤANÉ A CÍRKEV VE SVĚTĚ

desetitisíce lidí. Jako svou osobní pomoc jim dal poslat 200.000 dolarů.

V poselství k Světovému dni uprchlíků a vystěhovalců ujistí, že církev se bude stále zasazovat o zlepšení jejich osudu, a zdůrazňuje, že vystěhovalectví pro politické, náboženské, ideologické či národnostní pronásledování se nejednou mění v bolestné drama; je úkolem všech lidí dobré vůle těmto obětem podle možnosti pomoci. Podle statistiky vysokého komisariátu OSN pro uprchlíky je těchto obětí na 20 milionů.

V městě Urbania v sev. Itálii byl zahájen informační proces k blahořečení biskupa v Nikopolí v Bulharsku Evžena Bosilkova; který byl pro viru zastřelen komunisty v listopadu 1952 spolu s dalšími třemi bulharskými kněžími.

Jménem sv. Otce blahopřál státní tajemník kard. Casaroli předsedovi svazu japonských buddhistů Nikkyo Niwanovi, k jeho 80. narozeninám. Kard. Casaroli vyslovuje v telegramu uznání pro Niwanovo usilí o duchovní obnovu, náboženskou svobodu, dialog mezi náboženstvími a světový mír. Slavnostní akademii byla přítomna také Klára Lubichová, zakladatelka a předsedkyně hnutí fokolarinů.

Na 18. září připadlo 400. výročí vztýčení obelisku uprostřed náměstí sv. Petra. Obelisk, přivezený z Heliopole v Egyptě za císaře Augusta, stál v Neronově cirkvu uprostřed Vatikánských zahrad. Žádný z archivních dokumentů však nemluví o proslulém: „Vodu na provazy!“, když prý začaly prskat při zvedání obelisku.

Při sympoziu uspořádaném k 7. výročí smrti papeže Pavla VI. žádalo několik řečníků zahájení informačního procesu k jeho blahořečení; Pavla VI. nazývají „světcem míru“, pro jeho řeč k Valnému shromáždění OSN, pro jeho výzvu k státníkům, aby byl malou částí nákladu na zbrojení určili ve prospěch rozvojových národů, pro jeho hrdinnou pokoru, s níž žádal křesťany, kteří nejsou s katolickou církví v plném společenství, o odpuštění za vše, čím katolíci byli příčinou rozdělení, a konečně protože moudře a obezřetně řídil církev v bouřlivých letech pokoncilových.

Sv. Otec přijal v audienci mj. účastníky 6. symposia předsedů evropských biskupských konferencí, které se konalo v Římě na téma „Evangelizace a sekularizace v Evropě“ - jeho projev byla výzva vrátit Evrope dnes rozdělené na Východ a Západ, která jako by ztratila vůli žít, a které brozí nebezpečí demografické sebevraždy pro pokles natality, především uzakoněním potratu, - její křesťanskou duši, z níž se zrodila, také zásluhou našich svatých Cyrila a Metoděje; skupinu býv. vězňů v nacistických koncentračních táborech a účastníky podzemního odboje - v alokuci zdůraznil, že obrana lidských práv je dnes víc než kdy jindy záležitostí všeho lidstva, protože stále je mnoho lidí vystaveno diktaturám a totalitním režimům a trpí rasovou, národnostní, nebo náboženskou diskriminací; skupinu luteránských biskupů z USA - v katolické církvi má úsilí o přiblížení a jednotu církví, které se hlásí ke Kristu, přednostní místo, protože jejich rozdělení zastíňuje Kristovu tvář a činí světu těžším, aby uvěřil, řekl mj.; členy výboru pro náboženské styky mezi katolickou církví a židy - k audienci došlo, jak sv. Otec připomněl, v 20. výroční den vydání koncilní deklarace o mimokřesťanských náboženstvích, která znamenala nové období vzájemných styků, a zmínil se též o nedávno vydaných Pokynech pro kázání a katechezi o otázkách týkajících se židů; organizátory, a účastníky Světové filatelické výstavy „Italia 85“, která se konala v Římě - i filatelie může přispět k vzájemnému poznání, k přátelství, svornosti a míru mezi národy; nového italského prezidenta Francesco Cossiga, na svátek sv. Františka, prezidentova křesťanského patrona a nebeského ochránce Itálie; rakouského kancléře Freda Sinowatze; tájského korunního prince Mahu Chakriho; prezidenta Mozambické lidové republiky Samoru Moisésa Machela; vítěze automobilového mistrovství světa „Formule 1“ Alaina Prosta s chotí - Prost mu daroval model automobilu McLaren, s nímž závodí, a dvě knihy o závodu „Formule 1“; argentinského hráče kopané, který nyní hraje v Neapoli, Diego Maradonu s rodiči a sourozenci; slavného španělského kytaristu Andrese Segoviu - jak Maradona tak Segovia byli předtím přítomni

papežově mši sv. v jeho soukromé kapli a 92letý Segovia předvedl sv. Otci čtyřminutové „alegretto“; účastníky symposia organizovaného Papežskou akademií věd o prvních symptomech leukemie - v projevu Jan Pavel II. jménem církve odmítl riskantní pokusy na nemocných a také eutanazii, protože i po vědecké stránce znamená krok zpět, nadto je urážkou osobní důstojnosti umírajícího; i když nemůže uzdravit, věda může a má léčit a nemocnému pomáhat; v oficiálních audiencích „ad limina“ přijal mj. biskupy z Taiwanu a Hongkongu - vyslovil před nimi přání, aby se co nejdříve uskutečnilo plné společenství církve v kontinentální Číně s jejich církví a církví světovou, jednou, svatou a apoštolskou; mají být svědectvím, že lze být církví vpravdě čínskou a přitom spojenou „s Petrem a pod Petrem“ - pozdrav katolíkům Číny poslal také v červenci v rámci televizního pořadu o Itálii a Vatikánu, který jedna severoamerická společnost natáčela při generální audienci pro čínskou televizi a který bude vysílán v roce 1986; z Filipín - varoval je před rozlišováním církve „lidové“ a „institucionální“, vyzýval k vzájemné jednotě a vyslovil se proti činnosti kněží v politice při jejich přednostní službě chudým a utlačovaným, protože tato činnost by je svrhla do viru partikulárních programů či ideologií a překázela jejich službě všem; k tzv. teologii osvobození se vrátil v proslovu k biskupům z Brazílie - jen život podle evangelia dovede plně osvobodit člověka.

NSR. - Počátkem listopadu navštívil biskup Škarvada českou církevní obec v Norimberku, kterou už po dvacet let spravuje obětavý P. Pavel Kučera. V pátek 8.XI. navštívil v doprovodu P. Kučery arcibiskupa a církevní úřady v Bamberku, pod nějž Norimberk spadá, večer pak sloužil mši sv. v kapli záhytného tábora pro uprchlíky v Zirndorfu. V sobotu nato byla v norimberské hradní kapli mše sv. s birmováním, po níž se biskup Škarvada setkal s tamními krajany v místním středisku Velehrad. V neděli 10. listopadu pak sloužil pontifikální mši sv. ve larním kostele zirndorfském, při příležitosti „Dne pro bratra z ciziny“. V tomto kostele, několik málo let po jeho otey-

ření, sloužil roku 1967 mši sv. český kardinál exulant Josef Beran, kterého tenkrát mons. Škarvada provázel jako jeho sekretář. Proto nyní při kázání poděkoval farář i tamním farníkům za lásku, s níž se ujímají cizinců v nejtěžších chvílích hledání nové vlasti a potom pozdravil český početnou skupinu krajanů, kteří se tam k té slavnosti sešli. I P. Kučera vyjádřil vděčnost tamnímu duchovnímu správci, u něhož našel po svém vysvěcení na kněze domov, pochopení a bratrskou pomoc. — V pondělí 11. listopadu se pak na norimberském Velehradě konaly porady českých kněží působících mezi krajany v Německu.

RAKOUSKO. - Sv. Otec přijal 16. září demisi kardinála Františka Königa z funkce vídeňského arcibiskupa; kard. König se dožil 3. srpna 80 let a podle pokynů II. vat. sněmu už před pěti lety nabídl demisi, která byla přijata až nyní. Než byl jmenován biskupem ve Sv. Hypolitu r. 1952, byl profesorem na univerzitách v Salcburku a ve Vídni; r. 1956 byl přeložen za arcibiskupa do Vídně a dva roky potom jmenován kardinálem. Papež Pavel VI. ho jmenoval předsedou sekretariátu pro nevěřící, zřízeného po koncilu. Kard. König pronesl svými styky s církvemi sousedních komunistických zemí, několikrát navštívil ČSSR a r. 1970 též komunistickou Čínu. Byl považován za odborníka na komunistický ateismus a na otázky náboženské svobody. Vídeňská arcidiecéze se s ním rozloučila 23. října při slavných bohoslužbách ve svatoštěpánské katedrále. Kard. König má v úmyslu uchýlit se do svého rodiště Rabensteinu v Horním Rakousku a tam vypomáhat v duchovním správc.

ŠPANĚLSKO. - Letošní setkání mladých, organizované tradičně poslední dny v roce z ekumenického kláštera v Taizé, jako výraz vůle přispět k vytvoření a udržení míru mezi národy, se konal v Barceloně ve dnech 30. prosince až 3. ledna. Měl heslo „Mládež putuje světem“. Na programu byla dvakrát za den společná modlitba za mír v různých barcelonských kostelích.

ŠVÝCARSKO. - 12. října se dožil sedmdesátky dp. Vilém Vondra, misionář Čechů ve východošvýcarských diecézích, bývalý politický vězeň. Na kněze byl vysvěcen r. 1942, pak působil u sv. Jindřicha v Praze a začátkem padesátých let byl zatčen a odsouzen na 10 let vězení,

z nichž si sedm odseděl, ale ani po propuštění nesměl vykonávat kněžské funkce a tak až do odchodu do exilu v roce 1968 pracoval jako topič. Nyní působí v české a švýcarské duchovní službě. - Blahopřejeme.

Svaz čs. spolků ve Švýcarsku poslal gen. tajemníkovi KS SSSR Gorbačovovi, když přijel do Ženevy na schůzku s Reaganem, otevřený list; žádá ho, aby z jeho podnětu sovětská vojska opustila ČSSR; podle úmluvy z r. 1968 měla vojska opustit území ČSSR, jakmile tam socialismus nebude v nebezpečí; několikrát sovětská vláda i strana veřejně prohlásily, že toto nebezpečí už pominulo a sovětská okupace trvá dál.

ČINA. - K vánocům byl otevřen největší katolický kostel v Pekingu, za „kulturní revoluce“ změnčený na skladiště. Chrám, zasvěcený Božskému Spasiteli, byl postaven r. 1887; nyní byl renovován z příspěvků věřících. Byl to už třetí katolický kostel v Pekingu, v němž se nyní konají bohoslužby pro tamějších snad 30 tisíc věřících. - Podle tiskové kanceláře Nová Čína byla koncem září, po víc jak dvaceti letech, povolena veřejná činnost ruské pravoslavné církvi. V kraji Urumčiči, hranicím se Sov. svazem má mít na 100.000 věřících.

Náboženské zprávy z Československa

Dne 18. listopadu přijel do Říma pražský arcibiskup Otec kard. František Tomášek, aby se zúčastnil jak porad kardinálů se sv. Otcem stran finančního stavu Svatého stolce tak i mimořádného synodu k 20. výročí skončení II. vat. sněmu; na synodu byl mluvčím všech čs. diecézí. * Z věstníku pražské arcidiecéze se dovídáme, že sv. Otec odpověděl kard. Tomáškoví na dopis, který mu poslal po cyrilometodějských slavnostech 7. července na Velehradě; kard. Tomášek v dopise děkoval sv. Otcovi za vše, co vykonal k uctění našich slovanských apoštolů ve výroční rok smrti jednoho z nich, sv. Metoděje - zvl. že vydal k tomuto výročí zvláštní encykliku a na Velehrad poslal legáta - a aby jejich dílo bylo uvedeno ve skutek. * Jak sv. Otec tak i státní sekretář kard. Casaroli blahopřáli Otcovi kardináloví k jeho jmeninám 4. října; kard. Tomášek se 30. června dožil 86 let. * Kard. Tomáškoví došel též blahopřejný telegram 63 účastníků pouti od památného benediktinského

opatství Göttweig do Mariazell v Rakousku; 49 z nich vykonalo vzdálenost 100 km pěšky a obtíže putování a modlitby obětovali za své rodiny a za všechny, kdo jsou pronásledováni pro víru, především v ČSSR. Mariazellská P. Maria je od věků vzývána jako „Matka slovanských národů“; přes Göttweig vedla poutní stezka Čechů a Moravanů do Mariazell. Je o tom zmínka už z roku 1360. * Jubilejní rok sv. Metoděje byl v českých diecézích zakončen 8. prosince slavným zasvěcením Neposkvrněnému Srdci P. Marie. Jako přípravu na toto zasvěcení četli kněží v neděli 17. listopadu společný pastýřský list všech českých biskupů a ordinářů. * Kněží z litoměřické diecéze měli svou diecézní cyrilometodějskou pout' 14. října při mariánském kostele ve Filipově u Rumburku. Sješlo se jich víc než sto. * 27. října oslavili farníci v Brně - Židenicích 50. výročí posvěcení svého kostela, zasvěceného sv. Cyrilu a Metoději, našim apoštolům a spolupatronům Evropy. Při koncelebrované mši svaté byl hlavním celebrantem kapitulní vikář Ludvík Horký. * Československé diecéze oslavily 19. září v Nepomuku, kolébce sv. Jana Nepomuckého, 200. výročí vydání buly „Cunctis ubique“ papežem Piem VI. (20. září 1785), již byla diecéze založena. Na koncelebrované mši sv. s nynějším kapitulním vikářem Josefem Kavalem přišli

jak českobudějovíci tak i pražští kněží. * Z podnětu kněžského sdružení Pacem in terris se konala ve dnech 4.-11. září pout' duchovních do Řecka, především do rodiště svatých Cyrila a Metoděje - Soluně. KN přináší o pouti dlouhý referát. * Katolíci z Flander poslali čs. katolíkům k výročí smrti sv. Metoděje otevřený list; připojují se k jejich děkům Bohu za dar víry, připomínají svěťce, kteří jsou uctíváni na Západě i na Východě, a ujišťují je svým obdivem pro všechny, zvláště z řad mladých, kdo pro svou víru přinášejí i ty největší oběti a tak připravují nový lepší zítřek; jejich příklad je pro vlámské katolíky vzpruhou k stejné věrnosti na místě, kde Bůh jim dává žít.

Samizdatové informace o církvi mají v zářijovém čísle obšírný záznam z čtyřhodinové přednášky, kterou měl v Praze v kurzu pro pracovníky ve stavebnictví na téma „Vědecký ateismus“ někdejší vedoucí sekretariátu pro církevní otázky Karel Hruza. Dovídáme se tam leccos o náboženské situaci v ČSSR a jak náboženský život vidí režim. 18 státně uznaných církví, 17 křesťanských pak židů, má 8200 kostelů, chrámů a sborů; z toho 5085 je katolických duchovních všech církví - „jsou to lidé bojující, na své působení vysokoškolsky připravení, přesvědčení, že jejich názor je správný, pracující proti našemu materialistickému filozofic-

kému názoru.“ V r. 1984 bylo v ČSSR pokřtěno 31,2 % všech narozených, sezdáno církevně 15,8 % všech manželských párů a církevně pohřbeno 50,6 % všech zemřelých - na Slovensku statistiky udávají 71,6 %, 53 % a 80,5 %; třeba však připočíst, přiznává Hruza, ještě ty, kdo požádají o křest nebo sňatek mimo své bydliště; Hruza asi zamrzelo, že trnavský Otec biskup Gábriš v jednom svém pastýřském listě uvedl, že 97 % sňatků uzavřených v kostele drží. V Praze je 180 duchovních, z toho 71 katolických; je otevřeno 117 kostelů, 23 kaplí a 67 modliteben. Hruza nešetří jedovatými slovy proti sv. Otcovi, „polskému papeži“: „rozumí dobře socialismu a používá toho proti němu, je produktem americké politiky.“ V ČSSR je dále 34 nepovolených náboženských sekt, např. Svědci Jehovovi, kteří se neváhají zavázat na 10 let práce v dolech, aby nemusili na vojnu; i to však má svůj háček; mají dobrou pracovní morálku, místní o ně stojí a tak se soustředili na dole Nosek v Klodně... Nestojí o legalizaci - „abychom je pochytli“; „nemáme je za co soudit...“ „Řekne nejsou povoleny; jen jeptišky existují na dožítí.“ odpověděl mi na dotaz. V r. 1968 prý vstoupilo do řehole 1100 dívek, dnes nové přijímány být nesmějí; „jsou i tajně řeholnice, je jich škoda, připravují se o všechno, co je v životě krásné.“ Anebo volá, to, co je krásnějšího?

ÚMRTNÍ OZNÁMENÍ

Oznamujeme přátelům a známým, že v pondělí večer 6. ledna 1986 nám zesnula v kalifornském městečku Monterey naše milovaná maminka, paní

ANNA ŠALANSKÁ rozená Spěváčková

Zemřela v místní nemocnici po krátkém těžkém onemocnění, které končilo zápalem plic.

Maminka se narodila 30. května r. 1891 v Němcovicích u Rokycan v Čechách a do USA přijela v říjnu r. 1963. Společně s námi žila nejdříve v De Kalbu, Illinois, později v Riverside, Ill., u Chicaga, a v posledních třech letech v Monterey v Kalifornii. Neopustili jsme ji ani v hodině její smrti.

Milovala lidi a měla velikou lásku k boží přírodě, k polím, venkovu a ke zvířatům. Její celý život byl naplněn neúnavnou pracovitostí, nesmírnou obětavostí a dobrotou.

Její tělo jsme pohřbili v sobotu 11. ledna do rodinné hrobky na místním hřbitově.

Vás, kteří jste ji znali, prosíme, abyste věnovali naši drahé mamince svoji vzpomínku a modlitbu.

Pravidelné české bohoslužby pro krajanskou oblast Chicaga a okolí kostela Panny Marie Svatohorské v Ciceru - (2414 S. 61st Ave.) - budou za ni obětovány v sobotu 1. února 1986 v 6:15 hod. večer. Děkujeme Vám všem, kdo se při nich za naši drahou zesnulou maminku s našim českým misionářem pomodlíte.

Dr. Bedřich ŠALANSKÝ - KENT, Marie LANGOVÁ,
syn; dcera
231, Via Gayuba, Monterey, Ca. 93940

Bejrút. — Libanonským prezidentem je nominálně sice Amin Gemayel, avšak skutečnou vládu nad Libanonem drží v rukou vrchní velitelé různých sobě nepřátelských milic. Hlavní křesťanská milice, dávající si jméno „Libanonské síly“, kontroluje východní křesťanskou část Bejrútu; západní muslimskou část Bejrútu mají v moci drúzové a šíjitské milice Amal; drúzové dále kontrolují pohorí Chouf jihovýchodně od Bejrútu: milicionáři Amal také kontrolují území mezi Bejrútem a přístavem Tyrem; asi 25 tisíc syrských vojáků obsazuje východní část údolí Bekaa a sever země kolem města Tripoli; v bezpečnostní izraelské zóně na jihu Libanonu je přítomno na tisíc izraelských vojáků a asi 1.500 libanonských křesťanských milicionářů, kteří si dávají jméno „Armáda jižního Libanonu“ a kolaborují s Izraelem. Dne 28. prosince v Damašku pod patronací syrské vlády tři přední velitelé libanonských milic - Elie Hobeika za křesťanské milice, Walid Jumblatt za drúzy a známý Na'ih Berri - (se zelenou kartou US obyvatele) za šíjity Amal - podepsali příměří, kterým se končí desetiletá občanská válka v Libanonu. Tato smlouva také předvídá větší ústavní reformy, které zajistí uji dnešní muslimské většině rozhodnější podíl na vládní moci v této zemi. V parlamentě například polovina členů má být křesťanských a polovina mohamedánských; dříve tam křesťané měli povinně většinu. Doposud žádné příměří, ujednané v libanonské občanské válce, nebylo zachováno; nyní se však vyslovuje silná naděje, že tentokrát bude všemi stranami přijato. Zatím v Bejrútu docházelo ke srážkám, pouličním bojům a teroristic-

kým činům i po 31. prosinci, kdy nové příměří mělo vejít v platnost. Ve snaze sabotovat toto příměří se tam dosud neznámí teroristé 31. prosince pokusili zavraždit presidenta Gemayela, avšak jejich úmysl se nezdařil. Teroristé napadli protitankovými granáty konvoj, ve kterém měl Gemayel jet, avšak v poslední minutě se rozhodl letět vrtulníkem a tak vyvázl bez pohromy. V zápětí došlo v Bejrútu k prudké střelbě. Pak byla objevena na místech, kudy Gemayel měl jet, dvě auta plná traskavin. Při pokusu o zneškodnění těchto bomb byli zabiti tři libanonské vojáci. V týž den 31. prosince byl učiněn nezdárený pokus o zavraždění předního křesťanského politika Assada Shaftariho, předního delegáta na jednáních o příměří v Damašku. Kdyby se tyto dva atentáty byly podařily, byla by to hrozná rána pro snahy o uzavření konečného příměří v Libanonu.

Politici pozorovatelé říkají, že bude-li příměří zachováno, ustanovena nová vláda, a budou-li provedeny zamýšlené ústavní reformy, Libanon se pozvolna stane syrským satelitem. To ovšem znamená, že Sýrie si nepřestane dělat v budoucnu právo na anexi celého Libanonu, a Izrael z obav před útočením na jeho severní hranici se bude zase ze své strany snažit o trvalé uplatnění svého vlivu v jižní části Libanonu.

Damašek. — Jordánský král Hussein navštívil ve dnech 30. a 31. prosince v Damašku syrského presidenta Hafeza Asada. Tato návštěva - (první za posledních šest let) - byla výsledkem saudského úsilí, smířit tyto doposud sobě nepřátelské arabské země. Čeká se, že obě země brzo spolu obnoví vzájemné diplomatické vztahy. Předmětem jednání obou hlav

LETEM

SVĚTEM

státu bylo skončení arabsko - izraelského konfliktu, situace v iránsko - irácké válce, vyřešení vnitřní libanonské krize a pravděpodobně také přípravy na příští vrcholnou arabskou schůzi, která se má konat v březnu 1986. Detaily o těchto rozhovorech dosud nebyly uveřejněny. Z druhé strany se podle pramenů PLO zvyšuje napětí mezi jordánským Husseinem a Arafatem, předsedou PLO. Hussein prý dal Arafatovi ultimatum aby do dvou měsíců vedení PLO schválilo rezoluce Spojených národů, uznávající právo Izraele na existenci, a pak mu slíbil další podporu v jednáních.

Bejrút. — Islámští teroristé „Jihad“, držící v zajetí 4 Američany a 4 Francouze, prohlásili 31. prosince, že v roce 1986 plánují zvýšení teroristických akcí proti Spojeným státům, a že „udeří na izraelské objekty“ po celém světě. Také prý turecká diplomatická zastoupení v cizině se stanou terčem jejich útoků, protože Turecko je podle jejich mínění „nástrojem pro provádění izraelské a americké politiky“ na Blízkém východě.

Jeruzalém. — Izrael pomýšlí na odvetné kroky proti palestinským teroristům, kteří 27. prosince podnikli současně útoky ve Vídni a v Římě na kontrolní místa při letištích před centrální izraelské letecké společnosti „El Al“, při kterých zahynulo 19 lidí a zraněno bylo dalších 120. Izraelská vláda se domnívá, že zodpovědnost za tyto útoky nese radikální část PLO, mající 300 bojovníků, jimž velí Abu Nidal, odpůrce Yassera Arafata. Tato skupina nese totiž zodpovědnost za únos egyptského letadla dne 23. listopadu 1985, které bylo donuceno přistát na Maltě, kde pak při útoku egyptských komand na letadlo zahynulo 60 lidí. Tato teroristická skupina je podporována Sýrií a Libyí. Izraelský ministerský předseda Peres řekl 1. ledna, že Izrael plánuje „zdvojnásobit svůj boj“ proti všem mezinárodním teroristům, teroristickým skupinám a základnám, a to „na všech frontách“. Zároveň vyzval ostatní země k silným sankcím proti zemím, jako je např. Libye, které podporují teroristické skupiny. - Ve Washingtoně Bílý dům, US státní department a vojenští znalci uvažují o možné U.S. voj-

enské akci proti Libyi, která financuje, trénuje a poskytuje útočiště mezinárodním teroristům. - Libyjský diktátor Khadaffy potom rozčileně prohlásil, že podniknou-li Izrael a Spojené státy odvetné akce proti Libyi - (která prý neměla žádnou účast na událostech ve Vídni a v Římě) - Libye ze své strany se bude bránit tím, že provede odvetné akce proti Američanům a židům všude na světě, včetně uvnitř jejich vlastních zemí.

Washington. — Na Nový rok prezident Reagan pronesl pětiminutové přání k „Novému roku“ na adresu národů Sovětského svazu a současně sovětský diktátor Gorbačov pronesl zase přání americkému lidu na TV obrazovce přenášené komunikačním satelitem. Oba státníci zůstali věrni svým politickým zásadám a oba také projevíli touhu obyvatel svých zemí po míru. Ovšem, Západu by mělo být už jasné, že mír, který mají na mysli komunističtí vládcí, je naprosto odlišný od míru, po kterém touží svobodné západní země a pravděpodobně také širší lidové vrstvy Sovětského svazu a zvláště tzv. Satelitů. Komunisté „zaručují“, že bude mír, avšak teprve až celý svět se stane komunistickým. Před zkomunisováním světa budou vedeny různé „osvobozovací“ války a také dojde k ozbrojeným konfliktům; a bude-li jednou Moskva přesvědčena, že USA jsou uvnitř rozděleny a vojensky slabé - nedojde-li do té doby v SSSR k podstatným změnám, komunisté by se nerozpakovali USA nějak napadnout. Přitom by komunisté dali samozřejmě přednost tomu, aby se jim podařilo rozdělit země svobodného světa od Spojených států a komunisté se dostali všude k moci prostřednictvím národních front. Západní země však o tento mír v komunistickém pojetí nestojí a i když se i v USA najdou lidé, kteří za peníze dělají špionáž pro SSSR, většina Američanů si svých svobod váží a jsou ochotni za ně přinášet oběti.

Mountain View, Calif. — Halleyova vlasatice se blíží ke slunci; v důsledku slunečního záření z ní odpařují části ledu, a tím denně ztratí asi milion tun vody. Podle údajů US vesmírové sondy Pioneer, krouží kolem planety Venuše, vzdálené od komety asi 150 milionů

mil; jádro Halleyovy komety s průměrem pouze asi dvě mile, není kulaté podoby, jak se dosud myslelo, nýbrž je sploštělé a od uhlíku je sedé či černé barvy. Ve Spojených státech bude možno pozorovat tuto kometu pouhým okem pouze za jasné oblohy v první polovině ledna, půl druhé hodiny po západě slunce, na západě - jihozápadní obloze nad planetou Jupiterem, která bude nejjasnější hvězdou na této části oblohy. Ve městech však kvůli osvětlení bude tato kometa sotva viditelná. Pak se kometa přiblíží až na 55 milionů mil ke slunci a kvůli slunečnímu světlu nebude viditelná. Opět ji bude možno vidět, a to šestkrát jasnější z jižní polokoule v druhé polovině března v prvním týdnu dubna. Na severní polokouli tehdy nebude snadno viditelná, protože bude velmi blízko nad obzorem. Tato kometa letí nyní vesmírem rychlostí 70 tisíc mil za hodinu; při přiblížení ke slunci poletí dokonce rychlostí 118 tisíc mil za hodinu.

Jeruzalém. — Na libanonsko - izraelské hranici se situace opět zhoršila. Ve dnech 1. a 2. ledna bylo v jižním Libanonu vypáleno několik raket sovětského typu Katyuša do izraelského pohraničí. V zápětí došlo ke střelbě z děl, tanků a vrhačů raket mezi izraelskými vojáky v bezpečnostní zóně a milicemi Jiholibanonské armády z jedné strany a šíjitskými milicemi ze strany druhé. Několik šíjitských vesnic - asi 4 - bylo izraelskou střelbou pobořeno. Šíjitské milice totiž chtějí donutit všechny izraelské vojáky, aby opustili libanonské území. Ministerský předseda Izraele Peres prohlásil, že neustane-li střelba z jižního Libanonu na izraelské území, izraelská armáda podnikne potřebné kroky pro její zastavení.

Managva. — Sandinistická vláda Nikaraguy zavřela 1. ledna katolickou vysílací stanici „Radio Catolica“, protože její církevní vedení odepřelo vysílat silvestrovskou řeč presidenta Daniela Ortegy, vybízející Nikaragujce, aby „spojili všechny své zbraně proti americké agresi“. Tato stanice byla už dříve zavřena Sandinisty několikrát, avšak potom byla opět vždy otevřena. Mluvčí ministerstva vnitra Nikaraguy však naznačil, že tentokrát bude tato vysílací stanice zavřena nadobro kvůli její

Serving your family's financial needs for over 60 years

MID AMERICA FEDERAL SAVINGS

CICERO: 5900 W. Cermak Road, Phone 863-6700
4800 W. Cermak Road, Phone 656-1770
RIVERSIDE: 40 E. Burlington St., Phone 442-9700
LA GRANGE PARK: 1921 E. 31st St., Phone 579-1400
WESTERN SPRINGS: 40 W. 47th St., Phone 246-8990
CLARENDON HILLS: 55th & Holmes, Phone 325-7300
NAPERVILLE: 1001 S. Washington St., Phone 420-1001
9 E. Ogden Ave., Phone 420-8000
WHEATON: 250 E. Roosevelt Road, Phone 653-4800
ST. CHARLES: 2600 E. Main St., Phone 377-2100

Assets over \$650,000,000

"You're never more than 5 miles from a Mid America Federal Savings office in the Western Suburbs."

„politické nespolehlivosti“, a katolíci velební páni ministři nemohou přitom hnout ani prstem, jako olomoucký biskup Vrana se nemůže zastat ani jednoho z kněží, jimž okresní tajemníci odnímají státní souhlas jakmile se jim zazdá, že jsou příliš horliví a mají vliv na mládež. A tak, i když - pro místní podmínky a historické důvody - sandinisté si dosud nedovolí církev pronásledovat do té míry, jako to udělali komunisté v Československu už hned v prvním a druhém roce po únorovém puči, už sám způsob, jak přistupují k potírání všeho a každého, kdo jim stojí v cestě v udržení se u moci jim nepochybně vystavuje jejich rudou komunistickou legitimaci.

● ● ●
Nairobi. — Podle zprávy Ekonomické komise OSN pro Afriku, stav ekonomie zemi černoské Afriky byl v roce 1985 málo uspokojivý, ačkoliv byly učiněny některé pokroky; naděje na lepší ekonomickou budoucnost v roce 1986 jsou rovněž velmi slabé. - Zahraněční dluh černoské Afriky vzrostl v roce 1985 o 20 bilionů dolarů - na 170 bilionů dolarů. Podle této zprávy, vlády afrických zemí plýtvají svými cizími valutami příliš častými cestami vládních osobností či delegací do ciziny a přílišným spoléháním se na cizí specialisty a technickou výpomoc Západu - svých bývalých kolonizátorů. Ještě by se mohlo dodat, že cizích valut se také příliš často užívá na ekonomicky bezcenné prestižní projekty a že tamní vládcí si často pro sebe zabírají značnou část výdělku z vývozu do ciziny pro vlastní zbohatnutí.

Tak zairský diktátor Mobutu Sese Seko je dnes považován za jednoho z nejbohatších lidí na světě. - Zemědělská produkce se v r. 1985 zvýšila v Africe o 2,5 procenta, protože konečně zapršeloga různých místech Afriky po katastrofálním čtyřletém suchu se dostavily konečně deště a většina vlád afrických států se rozhodla, že k povzbuzení zemědělské produkce budou platit svým farmářům vyšší ceny za jejich plodiny. Tak v r. 1985 se v celé Africe skládilo o 14 milionů tun obilí více než v předešlém roce, kdy mnohé země byly postiženy suchem a byl nedostatek potravin. V témž roce průměrný ekonomický vzrůst činil na tomto kontinentě - (hlavně kvůli zvýšení zemědělské produkce) - dvě procenta. Předtím v letech 1980-84 tam průměrný ekonomický vzrůst dosahoval pouze 0,5 procenta. Každý ekonomický vzrůst v Africe je

však zneutralizován příliš rychlým vzrůstem obyvatelstva; ročně tam totiž přibude asi 3,3 procenta lidí a tedy i úst k živění; tím se tam nutně při malém ekonomickém vzrůstu v pokoloniální době životní úroveň ve skutečnosti stále snižuje. Průmyslové podniky v Africe dnes pracují pouze na 25 % své kapacity. Příčiny toho jsou různé: nedávná mezinárodní recese, ekonomická neúčinnost, neschopnost soutěže na mezinárodním trhu, nedostatek odborných sil, zkušených řemeslníků, surovin, náhradních součástí, vadné pojetí průmyslových podniků atd. Prostě stále trávající neschopnost a nepřipravenost lidí jak pracovat, hospodařit a vládnout. Africká ekonomie silně utrpěla poklesem mezinárodních cen plodin a surovin, které tyto země vyvážejí. Tak silně klesly ceny kávy, čaje, cukru, kakaa, bavlny a tabáku. V roce 1985 klesly ceny kovů průměrně o 4,2 %; tím byly silně postiženy země, vyvážející převážně kovy, jako Zair a Zambie. Největší překážkou proti vzrůstu africké ekonomie je však velký zahraniční dluh tamních zemí a s ním spojená povinnost platit z něho úroky a splácet jeho jistinu. Africké země musejí věnovat na hrazení výdajů svého zahraničního dluhu průměrně celých 25 % výdělku ze svého vývozu. Některé země však platí na tento účel ještě více. Zair například platí na úroky a na umoření svého dluhu ve výši 4,4 bilionu dolarů celých 52 % výdělku ze svého vývozu; Ghana platí na stejný účel 40,5 % výdělku ze svého vývozu. Sudán - na pokraji ekonomického zhroutení - musil v r. 1985 věnovat celých 157 % výdělku ze svého vývozu na hrazení výdajů ze svého zahraničního dluhu. Státy celé Afriky jsou dnes zadluženy 170 biliony dolarů. Toto se sice nezdá být nijak příliš na celou Afriku, když např. země jako Brazílie a Mexiko mají sama každá 100 bilionů dolarů zahraničního dluhu; avšak na africkou zaostalou a slabou ekonomii to je příliš mnoho. Ekonomický rozvoj by byl pro Afriku prakticky nemožný, kdyby její země musily nadále věrně platit úroky ze svého zahraničního dluhu a splácet podle ujednané lhůty zároveň jeho jistinu. Proto svrchu zmíněná komise ve své zprávě naléhá na to, aby věřitelské země projevily porozumění pro tento problém a připravily novou strategii pro snížení úrokové míry, prodloužení lhůty pro splácení dluhu a prominutí některých jeho částí africkým zemím. Tyto nové pod-

mínky musejí být takové, aby africké země měly zároveň zajištěn svůj vlastní ekonomický rozvoj. Kromě toho by pokročilá a bohaté země měly ještě připravit plán pro dlouholetou ekonomickou výpomoc Africe, nechtějí-li vůbec přijít o půjčené peníze. Jinak není žádná naděje na to, že by africké země kdy vyšly ze své chudoby a ekonomické zaostalosti. Navíc k tomu přistupuje vážné nebezpečí, že bez této štědré výpomoci by africké země brzy nebyly ani schopny pokračovat v plnění finančních závazků, plynoucích z jejich zahraničního dluhu. Západ by půjčené peníze ztratil, v afrických zemích by byl neklid a leckterý diktátor by se začal ucházet o pomoc v Moskvě, která by mu poslala i své poradce ke konečnému zkomunisování dalších afrických zemí, jako se to stalo v bývalém francouzském Kongu (Brazaville), v Angole a v Mozambiku.

● ● ●
Mexicali. — Dne 3. ledna se prezident Reagan a mexický prezident Miguel de la Madrid sešli na 4-hodinové vrcholné konferenci v pohraničním městě Mexicali. Předmětem jednání byly: podlouhá doprava omamných drog z Mexika do Spojených států, ilegální imigrace Mexičanů do USA, ekonomické vztahy mezi oběma zeměmi a problémy vzájemného znečišťování přírodního prostředí. Oba také jednali o příští vrcholné konferenci celé západní polokoule o omamných drogách, která bude letos svolána do hlavního města Mexika. Ve Spojených státech užívání omamných drog stále způsobuje velkou spoušť mezi mládeží a podloudných obchodníků s narkotiky v USA přibývá a tím se množí jen vražedná pomstychtivost mezi gangstery. Mládež je stále ještě dosud všeobecnou permisivní atmosférou americké společnosti i ve škole vedena k tomu, aby si nic neodpírala, a tak se údajně „vyvarovala“ nežádoucím psychologickým komplexům méněcennosti a frustrace. V důsledku toho pak americká mládež i mladí dospělí trpí daleko nebezpečnějšími mentálními problémy, od nichž si Moskva už dávno slibuje zhroutení „prohnilé buržoasní a kapitalistické společnosti“, která pak bude neschopná vojenské obrany a raději bude rudá než mrtvá. Za pouhých pět let Reaganovy administrace se věci sice hodně zlepšily, na univerzitách a kolejích studenti pilně a vážně studují, ale ve veřejných vyšších školách se atmosféra dosud příliš nezměnila.

Z ÚŘADOVNY NÁRODNÍHO SVAZU ČESKÝCH KATOLÍKŮ

Vážení a milí spolupracovníci
v úřadovně NSČK v Chicagu,

Na Vaši výzvu, uveřejněnou ve svazových zprávách a zaslánou všem Distriktním svazům, členům ředitelstva, spolkům, bratrským jednotám a bývalým českým osadám, jsme u nás v Clevelandu vyslali tři tisíce dopisů, jehož text je přiložen. S laskavým svolením clevelandské biskupské konsistoře budou také o druhé a třetí neděli v lednu 1986 konány sbírky ve prospěch římského Nepomuccena ve všech našich „českých“ osadách v Clevelandu. Vyzýváme proto všechny ostatní Distriktní svazy, přidružené organizace a spolky, aby rozvinuly podobnou iniciativu, a prosíme všechny krajany, aby laskavě pamatovali na naše římské Nepomuccenum při všech letošních poutích, podnikcích i všude tam, kde se sejdou na kulturních a společenských krajanských či exilových událostech.

Upřímně Vaši:

Václav Hyvnar, Fr. Vojtěch Vít, O.S.B.
předseda kaplan

PONTIFICAL COLLEGE NEPOMUCENUM DRIVE

Dear Friends:

The Pontifical College Nepomucenum in Rome, Italy, is the only seminary for our Czech and Slovak seminarians in the Free World. In the last school year, 19 students were enrolled preparing to become priests.

Since the communist take over in 1948, the Czech and Slovak Bishops in Czechoslovakia have not been able to provide for the college financially, and the Nepomucenum is depending on the generosity of our people in the Free World. From 1950 the National Alliance of Czech Catholics in the U.S.A. has attempted to provide financial help for Nepomucenum.

There have been additional expenses because the building was in need of a thorough restoration. The seminarians are mostly refugees from Czechoslovakia, and therefore without any financial assistance from their families.

This difficult situation has forced the College to issue an urgent appeal for help. Msgr. Karel Vrana, Rector of Nepomucenum, said: „It is up to all of us to keep the doors of Nepomucenum open. We must not allow that our college will fall into unfriendly hands. If you stand with us, we can assure you that Nepomucenum will play a significant role in our countries' future.“

Our Czech-American Bishops, including Bishop Morkovsky of Texas, and Archbishop Kucera of Iowa have endorsed this appeal. Bishop Morkovsky stated that the Nepomucenum must live as a symbol of our hope for better days in the homeland of our forefathers.

Mayor Perk, in his St. Wenceslaus Day address, reminded us that over 170 priests including St. John Nepomucene Neumann left Bohemia to care for our ancestors in America. He was as we all know the first American male saint and Bishop of Philadelphia.

Last year Pope John Paul II himself visited Nepomucenum to emphasize the importance of the Seminary and to emphasize that the lands of St. Wenceslaus need our help.

The officers of the National Alliance of Czech Catholics have discussed this appeal with Bishop Anthony Pilla, and with pastors of the original Bohemian Parishes. All have endorsed the project and graciously consented to become honorary members of this committee led by Mayor Emeritus Ralph J. Perk.

This is a year of the St. Methodius Jubilee. Join us and respond generously to this plea for the survival of Nepomucenum. Please make your check payable to the National Alliance of Czech Catholics and return it in the enclosed envelope to our Treasurer Brother Joseph Kocab. All donations are tax deductible.

Wishing you and yours a Blessed Holiday Season,
Sincerely yours,

Václav Hyvnar, Rev. John Andel, Ralph J. Perk, Joseph A. Kocab.

SPORT

ZPRÁVY ZE SPARTY A.B.A. CHICAGO

Nový výbor Sparty - Chicago

V pátek 3. ledna 1986 konala Sparta svoji výroční valnou hromadu. Sekretář Sparty Jarda Fajkus zhodnotil činnost minulého roku následovně:

Milí Spart'ane!

Právě jsme ukončili náš jubilejní sedmdesátý rok - a nyní je velmi nutné, abychom zhodnotili naši činnost v tomto uplynulém roce a pak připravili program pro rok příští.

Po fotbalové stránce naše první mužstvo hrálo v nejvyšší soutěži Metro-Ligy, kde má zajištěnou účast i v nové sezóně roku 1986. Situace prvního mužstva nebyla nijak růžová, naopak, někdy až kritická. Mnohokrát jsme byli nuceni použít hráče rezervy, anebo dorostence k doplnění týmu. Dva hráči z prvního týmu nám odešli k profesionálům - Petr Forde do Kalamazoo a Paul Di-Bernardo hraje za Chicago Shockers.

Vyvrcholením činnosti v našem jubilejním roce bylo uspořádání „Miro Rys JR. Memorialu“, ve kterém Sparta hrála proti Chicago Sting. Zápas skončil vítězstvím Sting 5:2. Samotný zápas, který sledovalo přes 2000 fanů, byl velmi dobře úrovně. Po zápase se všichni hráči a fanové Sparty sešli na slavnostní večeři v restauraci „Klas“.

Co se týče naší mládeže, měli jsme celkem osm mužstev v různých věkových třídách. Žáky pod 10, 12 a 14, děvčata pod 12 a 14, dorostence pod 16 a dvě mužstva pod 19 let. Veškerá mužstva si vedla velmi dobře a díky výborným dorostencům,

někteří byli zařazeni do 1. mužstva již v podzimní sezóně.

Také po stránce společenské jsme měli úspěch. Naše jarní zábava spolu se Svazem čs. sportovců v zahraničí, dopadla velmi dobře i po stránce finanční. Při této příležitosti chtěl bych poděkovat všem členům Svazu čs. sportovců v čele s předsedou Josefem Groegerem za jejich obětavou práci při tomto podniku.

Oba naše pikniky v přírodě se nám minulý rok vydařily a také zde byla vítána velká účast našich fanů, kteří se postarali o hladký průběh těchto podniků.

Naši jubilejní činnost jsme zakončili podzimní zábavou, která se také vydařila. Můžeme s klidem říci, že i když je nás málo, naše úspěchy nás povzbuzují k další práci.

V závěru mi dovoďte, abych Vám všem poděkoval za Vaši obětavou práci; jediné tímto způsobem, vytrvale obětavou prací, můžeme zajistit činnost tohoto klubu - naší Sparty - do dalších let.

Po schválení finančního vyúčtování za uplynulý rok a veškeré činnosti, bylo přikročeno k volbám nového výboru na rok 1986. Z hlasování - předseda - Jan Králík, 1. místopředseda - Edmund Paprůcký, 2. místopředseda - Lád'a Svoboda, sekretáři /česky/ - Jarda Fajkus, /anglicky/ - Josef Kučera ml., zapisovatel - Lád'a Kop, pokladník - Jan Králík, hlavní manažer - Lád'a Gajda, hospodář - Bohuš Sedlák, delegát do ligy - Edy Zebig, revisor účet - Emil Kent, Cyril Pírkazský, Jirka Pistorius, zábavní výbor - Lád'a Svoboda, členové výboru - Pepík Bauer, Karel Hanák, Emil Kent, Jirka Pistorius, Sáva Roknič a Miro Rys.

zahájí Metro-Liga svou halovou sezonu za účasti 20 klubů, mezi nimiž jsou také Sparta a Slovaks.

Veškeré zápasy se budou hrát na stadionu „Odeum“ ve Villa Parku, který pojme 5.000 diváků. Vstupné je \$4.00 a vstupenky si můžete koupit v klubovnách jednotlivých klubů.

2:30 P.M. United Serbs - Kickers, 3:15 P.M. Wauconda - Royal Wavel, 4:00 P.M. Vikings - Sparta, 4:45 P.M. Schwaben - Lightning, 5:30 P.M. Eagles - Green-White, 6:15 P.M. Real - Rams, 7:00 P.M. Aurora - Fortuna, 7:45 P.M. Falcons - Bullets, 8:30 P.M. Lions - Slovaks, 9:15 P.M. Trevian - Hakoah.

V prvním halovém zápase mistrovství Metro-Ligy Spart'ane nastoupí proti Vikings. Manažer Lád'a Gajda měl se svým mužstvem již dva tréninky a počítá s následující sestavou: Hageman, Fonreca, De-Batty, Lencione, M. Gajda, W. Fajkus, Navejan, Frankson, Brabenc, Wise, Standa Múňásek.

Program zápasů Sparty:

12. ledna - 4:00 hod. - Vikings, 19. ledna - 3:00 hod. - Eagles, 26. ledna - 9:15 hod. - Green-White, 9. února - 1:30 hod. - Schwaben, 16. února - 3:15 hod. - Kickers, 23. února - 7:45 hod. - Lightning, 2. března - 3:15 hod. - Wauconda, 9. března - 7:45 hod. - United Serbs, 16. března - 2:30 hod. - Royal Wavel.

Program zápasů Slovaks:

12. ledna - 8:30 hod. - Lions, 19. ledna - 2:15 hod. - Real F.C., 26. ledna - 4:00 hod. - Trevian, 9. února - 4:30 hod. - Aurora, 16. února - 7:45 hod. - Falcons, 23. února - 4:00 hod. - Bullets, 2. března - 8:30 hod. - Rams, 9. března - 9:45 hod. - Fortuna, 16. března - 7:00 hod. - Hakoah.

Jarda Fajkus

Mikulášská zábava u Kraupnerů

Odbočky Československé národní rady americké „Štefánik“ a „Gama“ uspořádaly také letos tradiční mikulášskou zábavu. Konala se v sobotu 30. listopadu, trochu dříve než minulá léta, abychom dali možnost našim sestřím zúčastnit se na vánočním bazaru Ženské Rady, který připadl letos na druhou neděli v prosinci. V minulých letech konal se bazar vždy v neděli po naší mikulášské, a to bylo trochu velké zatížení na sestry, které měly plné ruce práce s přípravami na mikulášskou a zároveň měly se připravovat na druhý den na bazar. Tak to jen na vysvětlenou, proč jsme letos měli naši mikulášskou již v listopadu.

Odbývala se opět v krásné spolkové místnosti v mrakodrapu u manželů Kraupnerů na břehu jezera Michigan v Chicagu. Místnost a stoly byly vánočně ozdobeny a nechyběl ovšem k sváteční náladě ani vánoční stromček.

Prostřené stoly, připravené k pohoštění hostů se zrovna prohýbaly různými chutěnkami jako obloženými chlebíčky, nářezy, saláty a jinými předkrmy, po nichž následovalo hlavní menu, výborné sece a uzené s přílohami a každý návštěvník mohl si vybrat a naložit podle chuti. A ovšem labužníci na dobré kafičko s domácím pečivem, které bylo připraveno na dalším stole, si také přišli na své. Při tom otevřený bar s dobrými nápoji pro zahřátí a náladu byl otevřen po celý večer.

Do skutečné vánoční nálady jsme se dostali, když naši muzikanti bři Pavias a Pur zahájili společný zábavní program hraním koledí a národních písní na klavír a kytaru, k nimž se přidružili naši lidoví zpěváci. Jejich hlasy byl jen na chvíli přerušeny, když se objevil svatý Mikuláš s andělem a čertem. Bratr Chrobák v úloze Mikuláše pobavil nás svérázným vyprávěním anekdot a když rozdával dárky z tomboly šťastným výhercům, zavzpomínal dojemnými slovy na vánoce doma a společnou modlitbou za náš lid zakončil své vystoupení za velkého potlesku.

Poté pokračovali jsme v družné přátelské zábavě a ve zpěvu až do konce.

Za zdařilou vánoční besídku děkujeme především obětavým manželům Kraupnerovým, kteří jako domácí měli to největší blízko s přípravami, dále našim kuchařkám a pekačkám za darované výborné domácí pečivo a všem ostatním, kteří se jakýmkoliv způsobem zúčastnili pomocnou rukou na uspořádání večera. Též všem návštěvníkům, kteří v tak pěkném počtu přišli mezi nás se pobavit.

Když jsme se o půlnoci rozcáhli, všichni jsme si libovali, jak jsme to pěkně užili. Popřáli jsme si veselé vánoce a šťastný Nový rok v naději, že se snad za rok zase sejdeme.

KH

PROGRAM ZÁJEZDŮ 1986

DO ČESKOSLOVENSKA.

Hlavní skupinové odlety do Prahy a Bratislavy z Chicaga neb New Yorku za nejlevnější ceny.

14. a 29. května, 12. a 26. června, 10. a 24. července, 7. a 21. srpna a 4. a 16. září.

Každý zájezd je na 16, 23, a nebo na 30 dní pobytu a může být prodloužen až na 90 dní za stejnou cenu.

ZÁJEZD NA SOKOLSKÝ SLET DO CURYCHU.

Odlet 3. července z Chicaga, New Yorku neb Dallasu. 3 dny pobyt v Curychu a 13 denní zájezd Evropou.

Zájezd č.1 navštíví Švýcarsko, Itálii, Jugoslávii a Rakousko; zájezd č.2 navštíví Švýcarsko, Itálii, Jugoslávii, Rakousko a Československo.

Pobyt v Evropě může být prodloužen až na 90 dní.

Cena zájezdů je mimořádně výhodná.

Zavolejte nebo napište o podrobný program a cenu.

VYŘIZUJEME rychle a spolehlivě návštěvu

Vašich příbuzných z Československa.

Vyzádejte si podrobné informace a ceny u

WEBER

TRAVEL AGENCY, INC.

6805 W. ČERMÁK RD., BERWYN, ILLINOIS 60402
TELEFON: (312) 242-1512 nebo 749-1333

IMPORTER

VALAŠSKÉ
PAPUČE

dokud zásoba
postačí

Velikosti 6-12

Nízké ceny!

MACH

3720 W. 26TH STREET
CHICAGO, ILL. 60623

Metro-Liga

V neděli dne 12. ledna 1986

PRAGUE SAUSAGE & DELICATESSEN

- HOME MADE SAUSAGES
- FROZEN FOODS
- HICKORY SMOKED MEATS
- FRESH POULTRY
- ČERSTVÉ DOMÁCÍ UZENINY
- IMPORTOVANÉ LAHŮDKY

6312 WEST CERMAK ROAD
BERWYN, ILLINOIS 60402

☎(312) 795-0250

Rádi vás obslouží a na vaši návštěvu se těší
MARY & STANLEY DYNA

A. Dubček se ozval, aby vyvrátil Bilakovu lež!

Čs. tisk o tom mlčí, ale italská komunisté o tom psali

Zn. týdeník Der Spiegel přinesl ve svém 44. čísle rozhovor s Vasilem Bilakem, členem předsednictva a tajemníkem UV KSČ. Po otázkách a odpovědích o mezinárodním míru, vztazích mezi národy a sovětských mírových návrzích, které Bilak samozřejmě hájí a chválí, - před ženevskou schůzkou - redaktor Spiegla se v několika otázkách vrací do roku 1968. Sovětská vojska opustí ČSSR, jakmile vojska USA opustí západoevropské státy, říká Bilak; nepopírá, že patří k oněm 40, kteří požádali Sověty o „bratrskou pomoc“; na svou obranu ale uvádí, že konference Varšavské smlouvy v Bratislavě v prvních dnech srpnových za přítomnosti šéfů vlád a stran přijala dokument, ve kterém se přiznává, že ČSSR je ohrožena kontrarevolucním převratem a že je „naší společnou povinností bránit vymoženosti socialismu“; dokument podepsal i Dubček, a tak i on tehdy dal souhlas k případné „bratrské pomoci“. A dále: i Dubček měl už připraveny koncentrační tábory „pro odpůrce pravicových sil“. Bilak a spol. naproti tomu ukončili kontrarevoluci „politickým řešením“, v jehož rámci „nikdo z kontrarevoluce nebyl postaven před soud“, „nikdo z těch, kdo připravovali občanskou válku“. Dubček, dnes penzista, se proti Bilakovi brání článkem, který uveřejnil deník italských komunistů L'Unita na první stránce: Bilakova tvrzení neodpovídají pravdě: v Bratislavě byla jen porada komunistických stran, nebylo přítomno Rumunsko; KSČ byla varována, ale nemluvilo se o eventuální „bratrské pomoci“; pomýšlelo se sice na politickou izolaci osob, které by se stavěly proti socialismu, ale ne na koncentrační tábory. Západoevropani se domýšleli, proč Bilakův rozhovor uveřejnil v překladu všechno čs. tisk, a na druhé straně, proč L'Unita měla Dubčekův list na své první stránce. Že by věc měla své pozadí, jak v KSČ tak i v IKS? V KSČ: jakási příprava na sjezd, na němž by přišel do čela nový generální tajemník více podle chuti Gorbačova. V IKS zdůraznění vůle po nezávislosti na Moskvě, s kterou si to přece jen nechce „rozházet“?

Československá diecéze slaví 200. výročí svého založení (Pokračování ze str. 1)

torie diecéze. Takže: cisterciáci, redemptoristé, augustiáni, minorité, františkani, kapucini a petrini. Z ženských řeholí zvláště vynikaly Milosrdné sestry sv. Karla Boromejského, vincentinky, františkánky a v neposlední řadě to byla Kongregace sester Nejsvětější svatosti. Celkem to bylo 521 řeholnic. Ti všichni se starali o duchovní blaho 1.090.220 katolíků. Bez vyznání tehdy napočítali jen 190 obyvatel. Otevřeme-li „Papežskou ročenku“ za poslední rok a nalistujeme-li stranu, kde je nadepsáno „Diocesis Bohemica - Budevicensis“, najdeme údaje, nad kterými se s hrůzou pozastaví každý člověk, žijící například zde na Západě v prostředí normální duchovní správy. Pro něho jsou takové problémy zcela nepochopitelné. Vám se však jistě tolik říkat nemusí, protože nynější situaci znáte vy sami. Diecéze bez biskupa, bez řeholního dorostu, s neustálým omezováním jakéhokoliv života, ať už se to týká vyučování náboženství nebo přihlášek do jednoho českého semináře v Litoměřicích, což se pak samozřejmě odráží na počtu kněží. Na 432 farností je pouze necelých 200 kněží. To, že v letošním roce si diecéze dělá drobné úpravy ve svém znaku, je slabou náhražkou existenčních nedostatků. Říkává se však, že záleží tolik na kvantitě, jako především na kvalitě. Ano, i v tom je kus pravdy a my navíc můžeme ještě přidat potvrzení té skutečnosti, že mezi námi jsou kněží, kteří vynikají právě tou vysokou kvalitou. A nakonec, nezapomínejme se za ně modlit a děkovat Bohu zároveň s

práním, aby na přimluvu sv. Jana Nep. Neumanna, který pocházel z této diecéze, stále přicházeli a hlásili se další a další, z nichž pak budou lidsky a duchovně zralí, misionářsky zanícení a Petrovu stolci oddaní kněží. Z našeho lidského hlediska by se zdálo, že to není ani možné, ba dokonce že neexistuje ani žádná naděje. Jakoby to všechno bylo pouhá utopie. Avšak, jak říká jeden filosof: „V perspektivě Boží milosrdné lásky je tato utopie reálnější, než všechny reality světa. Realismus naší viny nám říká, že co je nemožné u lidí, je možné u Boha.“ Ano, máme velkou šanci. Aniž si to často uvědomujeme, je nám dána do rukou silná zbraň, kterou je právě modlitba. I já, tak jako všichni ostatní zde v římském Nepomucenu, vás můžeme ujistit, že vám pomáháme a neustále vás provázíme svou modlitbou. To jsou slova především vám, posluchačům z československé diecéze i jejímu administrátorovi, který se za své diecézány tolik obětuje. „Kdykoli na vás vzpomenu, děkuji Pánu Bohu, a ve všech svých modlitbách s radostí prosím za vás za všechny.“ /Fil 3-4/.

V Chicagu zemřel Njd. Otec Vladimír Tarasevič, O.S.B. biskup pro katolické Bielorusy východního obřadu v exilu.

Jeho blaženost Otec biskup Vladimír Tarasevič

Im, čím je dnes pro Čechy v exilu Otec biskup Jaroslav Škarda, pro Slovaky Otec biskup Dominik Hrušovský, tím udělal Svaty Otec Jan Pavel II. Otec Vladimír, benediktin v Lisle, i když bieloruských katolíků byzantského obřadu je v exilu poměrně málo. - Po léta pracoval obětavě mezi svými krajany nejprve v Chicagu, kde pro ně založil s pomocí svého strýce - také benediktin - Otece Jana Chrysostoma Taraseviče a Njd. Otece opata Ambrože Ondraka a tehdejšího chicagského kardinála arcibiskupa Mayera, bielorusky kostelík Krista Vykupitele na Fullerton Ave. (W. 3107) v Chicagu. Později se rozjížděl za svými rodáky a krajany po celých USA i Kanadě, aby jim byl svědkem Kristova vzkříšení a živým důkazem, že nejsou v cizině zapomenuti. Bylo mu teprve 64 let. Zemřel

ve čtvrtek 2. ledna 1986 v nemocnici sv. Alžběty v Chicagu na nemilosrdnou rakovinu. Pohřeb byl v úterý 7. ledna za přítomnosti českých biskupů, opatů i samotného chicagského kardinála arcibiskupa J. Bernardina z ukrajinské katedrally sv. Mikuláše na klášterním hřbitov v Lisle. Přístě se k této smutné zprávě ještě vrátíme.

HLEDAJÍ SE PŘIBUZNÍ

Hledají se příbuzní Josefa Lidumila LEŠIKÁRA, nar. 16. května 1806 v Herbotřicích (Herbortsdorf). Do USA odjel 9. října 1853 a usadil se v Texasu. Pracoval jako jednatel Národních novin, vycházejících v St. Louis a byl jejich hlavní dopisovatel v Texasu. Zemřel 26. října 1887.

Případné informace sdělte do redakce tohoto listu. Děkujeme předem za každou informaci.

NOVA KRAJÁNSKÁ AUTODÍLNA V BERWYNU, ILL.

K·H Auto Repair

6619 - 21 W. Čermákova tř. (hned vedle berwynské pošty) její majitel

STEVE KUBOVIČ

a **JANO HULÍN**

vám nabízejí své odborné služby:

- * pravidelnou údržbu motoru
- * veškeré opravy aut všech značek
- * odvoz nepojízdných aut
- * důchodcům je po správce na přání doručíme osobně

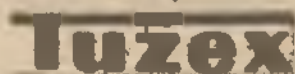
VOLEJTE: 749 - 7449

PRÁVĚ DOŠLA NOVA ZÁSoba

- Alois Jirasek: Staré pověsti české, ilustrované, vydání 1985, \$7.95, pos. \$9.45.
- M.V. Kratochvíl: Národ sobě, ilustrované, 1983, \$6.50, pos. \$7.75.
- České a moravské rybníky, ilustrované, 1985, 17.50, pos. \$8.75.
- Pražský hrad, průvodce. Procházka hradem a prohlídka jeho památek. Ilustrované, 1985, \$3.25, pos. \$4.50.
- Alfons Mucha: Plakáty, 10 uměleckých barevných reprodukcí bořících se k zarámování, velikost 23 x 16 1/2 inče, \$15.00, pos. \$17.50.
- Jarošová Emma: Dům u dvou skotiků (roztomilé vyprávění pro milovníky psíků a jiných zvířatek), \$9.50, pos. \$11.00.
- Národní zpěvník, nové vydání. Zpěv s doprovodem kytary, harmoniky nebo klavíru. 175 písní, \$6.00, pos. 7:25.
- Máme nový seznam magnetofonových pásek (Cassette tapes), zašleme zdarma na požádání.
- Na skladě ve velkém výběru: Křišťálové sklo, keramika, české granáty, kuchyňské potřeby jako mlýnky na mák, na housku, kráječce knedlíků, koření, čaje a byliny, gramofonové desky české a slovenské, panenky v krojích, šátky na hlavu, slovníky, učebnice a mnohé jiné. Pište si o seznam.
- Imp. sušené hřibky, světlé, jemně krájené: 1 lb \$24.00, pos. \$26.85 - 1/2 lb. \$12.50, pos. \$15.15 - 1/4 lb. \$6.50, pos. 8.35.
- Zákazníky v Illinois upozorňujeme, aby na každý \$1.00 poslali o 7c více na státní daň.

F. PANCNER, Inc. 6514 West Cermak Rd., BERWYN, ILL. 60404 ☎ (312) 484-3459.

Zástupce

dárkové společnosti do Československa. Přijďte se podívat, rádi Vás obsloužíme.

MATE JIŽ ZAPLACENO PŘEDPLATNĚ NA ROK 1986?

Karl Rahner:

BUDÖCNCST CÍRKVE

(Pro naše náročné čtenáře. K přečtení a promyšlení této studie je třeba soustředění a trpělivého přemýšlení.)

Úvodní poznámky

Máme-li mluvit o budoucnosti církve, musíme říci hned na počátku, že nikdo není prorokem, a že tedy přesně vzato v podstatě nevíme, jaká vlastně bude budoucnost církve v nejbližších desetiletích i později v její konkrétní podobě. Toto nevědomí, přijaté vědomě a s křesťanskou nadějí, patří dokonce k trvalé podstatě křesťanské existence. Není to tedy jakýsi temný zůstatek v církevní futurologii, která by plánovala v celkových obrysech a věděla už dnes, jak bude konkrétní církev v blízké nebo vzdálenější budoucnosti vypadat. Jestliže však křesťan zakládá svou víru a naději v konečné instanci na nepochopitelném a nemanipulovatelném Bohu a je-li Bůh jeho absolutní budoucností, pak to znamená, že jde dobrovolně vstříc nakonec vždy neznámé budoucnosti a nečiní si nárok adekvátné a dopodrobna jí předem naplánovat. To platí i pro budoucnost křesťana ve světě. Kdyby totiž byla tato budoucnost naplánována a předem známa, nebyla by už předmětem a prostředkem křesťanovy eschatologické naděje, nýbrž jen jakýmsi ideologickým přídatkem, existencí, která si svou budoucnost plánuje zcela nezávisle. Tato

výhrada, týkající se všeho, co bude řečeno, je první nezbytnou úvodní poznámkou.

Druhá poznámka: Mluví-li o budoucnosti církve, myslím tím nakonec především a bezprostředně církev katolickou. Ale domnívám se, že mnohé, co tu bude řečeno o církvi katolické, platí více méně o všech křesťanských církvích.

Třetí poznámka: Pro všechno, co bude řečeno, platí tedy eschatologická výhrada, že veškerou lidskou budoucností cele disponuje nepochopitelný a svobodný Bůh. Dále pak platí, že i to, co se pokusíme říci o předpokládané blízké budoucnosti církve, bude jen kusým a namátkovým výběrem, což je konečně dáno i časovým omezením mé přednášky.

Nutnost ekleziologické futurologie

První myšlenku, která je nadmíru abstraktní, ale asi ze všech nejdůležitější, můžeme shrnout do věty, že dnes existuje ekleziologická futurologie ve zcela novém smyslu, nebo přesněji řečeno, že by tomu tak mělo být. Člověk i církev se pochopitelně dívali do budoucnosti i v dřívějších dobách, ale uvědomělou profánní futurologii a tomu odpovídající futurologii ekleziologickou máme teprve dnes. Dříve „se člověk prozíravě staral o svou budoucnost“ pouze tak, že v péči o bezprostřední budoucnost svého života a života svých dětí zaměřoval možnosti dané mu už v přítomnosti jen na nejbližší dobu. Přítomnost tedy organizovat jako to, čím se zabez-

pečují příští dny, a to tak, aby zítra běželo všechno vcelku tak jako dnes. Člověk si však dříve nekladl tvořivě nové cíle a nesnažil se uvědoměle organizovat a vytvářet podmínky pro jejich uskutečnění. Svou skutečnou budoucnost i uprostřed světa jen trpně přijímal, ale sám netvořil. Mimo péči o zítřek podobný dnešku a mimo trpné přijímání přicházející budoucnosti a dějinných zvrátů, mimo náhodné tvůrčí nápady a objevy neznal člověk vcelku nic jiného než eschatologickou utopii vzdálené budoucnosti a nepřivojoval si nad ní žádnou moc. Mezi starostlivostí ze dne na den a pouhou utopií zlatého věku nebo radikální katastrofy se rozprostírala země nikoho, kterou si člověk ani neuvědomoval.

To se dnes všechno změnilo a nemusíme to zde podrobně vykládat. Člověk plánuje sám sebe a své prostředí, je „faber sui ipsius“, - realizátorem sama sebe, neslouží už jen potřebám daným mu od přirozenosti, ale vytváří si potřeby nové a plánuje a nachází prostředky, jak uskutečňovat cíle, které si sám stanovil. Sférou jeho tvůrčí svobody nejsou jen duch, pravda a mravní požadavky, nýbrž sám reálný svět. Tento svět už není pro člověka jen domem daným předem od Boha nebo od přírody, který by obýval jen s minimálními adaptacemi. Člověk dnes považuje svět spíše za surovinu, za zdroj materiálu pro uskutečnění vlastních plánů. Začíná plánovat sám sebe i svůj svět po stránce genetické, psychologické, hospodářské i sociologické. Nebudeme zde posuzovat, nakolik jsou takové plány uskutečnitelné, nakolik humánní, a tak i mravně správné, nakolik je člověk i při veškeré tvůrčí seberealizaci podroben zákonům, které si sám nedal. Nemůžeme však pochybovat o tom, že dnešní člověk je skutečně a zároveň uvědoměle futurologem, a že se stal sám sobě úkolem, a to nejen v oblasti etiky a poznání, nýbrž i pokud jde o skutečnost. Spíše podceňujeme než přeceňujeme tento prudký přechod lidských dějin do nové fáze, ve které člověk plánuje do budoucnosti sám sebe a v níž jeho svoboda přechází bojem proti všemu odcizení člověka z pouhé dimenze myšlicího ducha a mravní niternosti do dimenze ze světa a hmotných dějin.

Za těchto okolností se nutně musí hluboce změnit i vztah církve k její vlastní budoucnosti. Po první fázi, kdy církev očekávala blížící se konec světa, pochopila sice, že ji čeká ve světě ještě dlouhá budoucnost,

po dvě tisíciletí však tuto budoucnost chápala, řečeno poněkud zjednodušeně, jako prosté pokračování svého bytí a nadto jako stálé střetávání s dějinnými silami nevěry a hřichu jak v církvi samé, tak v okolním světě. Kromě toho o své budoucnosti věděla, že se její střetávání s protikřesťanskými silami bude ke konci dějin zotřovat; věděla vždy o svém poslání - dosud nesplněném - pro všechny národy světa; určitý, neplánovaný, ale patrný růst chápání víry a ve vlastním životě vykládala (pokud to vůbec činila) „evolutivně“ podle myšlenkového modelu semene, z něhož vyrůstá velký strom; s nadějí a na modlitbách neustále očekávala nový příchod svého Pána, který měl být zároveň i koncem její historie. Ještě nikdy však svou budoucnost ve světě neplánovala, tvořivě ji nenavrhovala a nesnažila se ji aktivně uskutečňovat. Ani to však dříve dělat nemohla, protože jí k tomu svět a historie nedávaly ještě příležitost.

Jestliže se však dnes na jedné straně člověk stal plánujícím a tvořivým futurologem a jestliže na druhé straně církev prožívá a má prožívat skutečně lidské dějiny ve světě, pak musí zřejmě nastat i pro ni úplně nová dějinná epocha, ať už to sama jasně zpozorovala nebo ne. A musí také zřejmě existovat i futurologie v nauce o církvi. Církev dnes, a tím méně zítra, přes všechnu svou minulou dějinnou aktivitu už nemůže jako dosud přijímat svou budoucnost ve světě jen trpně. Její vztah k vlastní budoucnosti, kterou má plánovat a v tvůrčí svobodě nastiňovat, bude samozřejmě vzhledem k její vlastní povaze a úloze jiný než vztah, který má ke své budoucnosti profánní svět a historie. Je-li církev skutečně lidskou veličinou, nemůže se vyhnout (ani se o to snažit) tomu, aby měla podíl na nové dějinnosti člověka a světa. V ní se budoucnost ve světě stala něčím, co člověk nemá jen trpně snášet a co člověka přepadá, nýbrž něčím, co má člověk k tvůrčí svobodě sám uskutečňovat. To všechno je řečeno velmi abstraktně. Ale ještě to asi nemůžeme vyjádřit jinak než v takovém čistě formálním náčrtu, protože vlastní ekleziologická futurologie ještě neexistuje, protože si ji sotva kdo uvědomuje a protože pro ni také ještě nejsou v církvi dány institucionální předpoklady jak úřední, tak teologické. Máme-li však o budoucnosti církve vůbec mluvit, musíme o ní mluvit zatím jen takto abstraktně, přestože tím nepřesáhneme rámec předběžného formálního

nárysu.

Perspektivy budoucího chápání víry

Nebudeme dále rozvádět výhledisko, které jsme právě naznačili. Uvedeme nyní několik úvah o tom, jaká asi bude v blízké či vzdálenější budoucnosti podoba příští církve. Blíží časové určení není ovšem možné.

Pokusme se nejprve říci něco o příštím chápání víry v církvi, ačkoliv i tyto úvahy zůstanou vcelku velmi povšechné a abstraktní. Všude se mluví o odmytologizování, o nové interpretaci dogmatu, o nové hermeneutice, řeči o Bohu a křesťanském zjevení, o požadavku kladeném na církev, aby formulovala své poselství s ohledem na životní zkušenosti dnešního člověka a na jeho současný duševní obzor. V tom všem se uplatňuje snaha o novou budoucnost chápání víry v církvi. Katolický křesťan a katolický teolog jsou ve své víře a naději přesvědčeni, že křesťanská víra neztratí v úsilí o nové chápání víry v budoucnosti svou totožnost a kontinuitu s minulostí; jednodušeji řečeno, že i v budoucnosti je možno hlásat lidstvu křesťanskou víru jako pravdu a sílu dávající život a spásu, a že takto bude hlášána. Toto přesvědčení, které je jako naděje vnitřním momentem křesťanské víry, však nevyklučuje, nýbrž v sobě zahrnuje, že chápání víry vždy mělo a bude mít svou historii. Bude to platit i zítra, v intenzitě nových dějin, daných novou budoucností světa. Tato budoucnost bude dobou radikální racionality člověka (což neznamená racionalismus) dobou lidstva sjednoceného v průběhu dějin, dobou člověka odpovědného sobě samému a své svobodě.

Dnes můžeme jen tušit, co toto příští nové chápání víry bude konkrétně znamenat. Neboť pokud stará víra potrvá, potud ji nedovedeme vyjádřit izolovaně, v její abstraktní ideální podobě nezávisle na její historické, v níž ji nutně přijímáme jako svou pravdu; neumíme také z takové abstraktní ideje pouhou deduktivní úvahou odvodit její příští podobu. Člověk totiž chápe trvalou pravdu křesťanského poselství vždy historicky a je samozřejmě, že historičnost pravdy, zejména pravdy o spáse, se poddává plánování jinak a mnohem méně než např. technické a společenské dimenze člověka. A tak tedy o tom, jak bude naše víra v budoucnu chápána, můžeme vyslovovat jen domněnky,

Ondrus & Son

Zhotovujeme přikrývky (deky) i polštáře z přineseného peří;

hotové povlaky na deky ve všech velikostech.

Máme největší výběr záclon (draperií) do kuchyně pokojů a ložnic;

soubory do kuchyně, pokojů, ložnic a koupelen; sklad hotových prošíváných dek a polštářů z husího prachového peří a dacronu.

Velký výběr bed-spreads a draperií téže barvy.

Navštivte nás!

Rádi poradíme a odborně obsloužíme — česky či anglicky.

Máme 45-letou zkušenost — a stejně dlouhou dobu sloužíme svým krajanům jen kvalitním zbožím.

Těšíme se na vás!

Ondrus & Son

6533 WEST CERMAK RD., BERWYN ILL. 60402

GU 4-1700

Hned naproti obchodu p. F. Pancnera

zvláště když všeobecné volání po novém výkladu víry, odpovídajícím dnešní i budoucí mentalitě, nemůže samo ze sebe nové konkrétní chápání víry vytvořit. A na konkrétní pokus o nový dokonce modernistický výklad víry si ovšem nemůžeme předem činit nároky, že zaručuje pravdivost a konečnou totožnost víry se starou vírou církve. Ale můžeme snad říci toto: Nové chápání víry bude vycházet z velmi intenzivního soustředění na vlastní jádro křesťanské zvěsti. To ovšem neznamená, že by se pro toto zaměření na jádro křesťanství měla úplně odmítnat nebo omezovat diferencovaná církevní dogmata, jimiž se v téměř dvoutisícileté historii dogmatu a teologie vykládalo poselství evangelia. Mluví-li však sám Druhý vatikánský koncil o hierarchii uvnitř pravdy křesťanského a církevního dogmatu, o hierarchii, kterou zajisté můžeme chápat jednak jako obsaženou v samotné objektivní skutečnosti, o níž víra vypovídá, jednak i ve vztahu k existenciálnímu významu těchto skutečností pro historicky existujícího člověka (tento význam se proto mění spolu s historií), pak má požadavek, aby se příští chápání víry koncentrovalo na její nejvlastnější jádro, jisté své oprávnění. Budoucí křesťan bude s to realizovat pro sebe téměř nepřehlednou šíři církevního dogmatu skutečně existenciálně do jisté míry jen tehdy, když bude vždy znovu vycházet od základních výpovědí křesťanské zvěsti, pokud mohou být skrze milost vždy znovu v pravdivém smyslu prožívány v jeho vlastní existenci, i když ho tato zkušenost osobního charakteru neemancipuje od vědomí víry církve, jak je vyloženo v Písmu a v dějinách dogmat církve. Jinými slovy: Budoucí křesťan nebude, poučen pouze zvnějšku, prostě jen přijímat církevní dogma bez rozlišení stejně v celé šíři, jak je uchovává formální autorita církve. Bude se tázat: Co má toto vše společného se mnou a s mou skromnou existencí, kde je pro to místo v mé osobní existenciální zkušenosti, v mém duševním obzoru, čemu to ve mně odpovídá? Které skutečnosti ve mně - přirozeně jako v člověku, kterému se dostalo milosti tím, že se mu Bůh sdělil - odpovídá nyní (samozřejmě s nestejnou důležitostí) to všechno, co vypovídá křesťanské poselství o mně, o mém bytí, o Bohu a o Kristu? Takové existenciální zaměření křesťanské víry na otázku konkrétní lidské existence nemusí být proto ještě falešným antropocentrem,

který činí člověka mírou Boha a Božího poselství. Neboť člověk na jedné straně už před historickým zjevením je od Boha (jeho sdělením sebe sama v milosti) obdařen tím, co mu říká křesťanská zvěst slovy, a na druhé straně je člověk s to pochopit, že právě to, čím je a čím má být, se pouze adekvátně vysvětluje a přichází samo k sobě v celých dějinách zjevení daného lidem, které se dějinně a společensky objektivizuje v církvi a v jejím vědomí víry. Avšak chápe-li člověk předem sám sebe tímto způsobem, pak má rozhodně právo žádat takové existenciální zaměření křesťanského poselství, hledat v něm to, co už nachází sám v sobě, a v sobě hledat to, co mu říká slovo vnějšího zjevení.

Takové soustředění na existenciální a objektivní otázky je u budoucích lidí pro chápání víry nutné, protože se jim jinak nepodaří pochopit nanejvýš diferencované dogmatické učení církve leč jen jako náhodnou sbírku hodnot, nakupených duchovními dějinami, jako sbírku, která si nemůže činit žádné nároky na pravdivost a důležitost pro člověka dneška a zítřka.

Takové zaměření není konečně tak těžké, ale mělo by se mnohem zřetelněji uplatňovat v kázání církve. Vždyť toto nejvnitřnější jádro křesťanského poselství vlastně neříká nic víc, než že absolutní tajemství, které nazýváme Bohem, se sděluje člověku ve své nejvlastnější, nejniternější nádhře prostřednictvím „milosti“ jako jeho nejvlastnějšího života, a že toto zaslíbení zakotvílo v dějinách s konečnou platností v osobě Ježíše Krista. Odtud lze vlastně chápat všechny ostatní dogmatické výpovědi jako rozvíjení tohoto jádra a tak je také existenciálně asimilovat. Chápání víry se v budoucnosti soustředí na toto jádro evangelního poselství, které však bude chápáno ani ne tak jako samozřejmé východisko, z něhož se dochází k mnohosti dogmatických výpovědí, které začínají být zajímavé až v mnohosti svých kategorií, nýbrž jako cíl všeho teologického a duchovního pohybu v bytí.

U takových teologických úvah a u duchovně existenciální realizace tohoto vlastního jádra křesťanského poselství se nevyhneme tomu, že o něm budeme mluvit velice

„abstraktně“ a nenázorně, že bude podrobena kritice i tradiční obrazná formulace ostatních dogmatických výpovědí ještě mnohem abstraktnějšími a nenázornějšími než dříve. Avšak tím se teologický a duchovní jazyk jen účastní procesu, ke kterému dochází všude ve filozofické, umělecké i vědecké antropologii a který je nezvratný; když si člověk takový jazyk dostatečně osvojí, tento vývoj člověka sobě samotnému neodcizuje, ale zůstává existenciálně realizovatelný.

Tato existenciální koncentrace budoucího chápání víry může probíhat - ať to zní sebezvláštěji - paralelně s jeho zřetelnější socializací a institucionalizací. Neboť člověk, v budoucnu mnohem více socializovaný, bude schopen pochopit, že i nejvíce osobní a existenciální pravda jeho bytí by se rozplynula v individualistické libovůli, která by jeho samého přestala zajímat, kdyby nebyla v trvalém a zároveň pozitivním i kritickém vztahu k pravdě a tradici společnosti - v našem případě v církvi. V této souvislosti ještě jen krátce připomeňme, že se budoucí chápání víry musí vyrovnat s napětím, které bude mezi pluralismem teologií, proti dřívějšímu zřetelnějším, na straně jedné a jednotou víry v církvi na straně druhé. Už dnes jsou náznaky toho, že se tu vynoří nové problémy pro učitelský úřad církve, který musí střežit zcela novými formami jednotu vyznání víry v církvi, aniž bude přitom úzkostlivě potlačovat hluboko zasahující pluralismus teologií v rámci tohoto jednotného vyznání; tento pluralismus dnes už stejně nemůže být zatlačen ve prospěch nivelizované společné školní teorie.

Církev v budoucnosti jako „male stádo“
Církev budoucnosti bude „malým stádem“, jednou ze světónázorových skupin v pluralitní společnosti. Tato věta neznámá, že pluralismus společnosti je proklamován jako absolutní ideál. Za takovým zdánlivě tak tolerantním a liberálním pluralismem se totiž může skrývat metoda, jíž se některé společenské struktury v praxi etablojí a upevňují jako prakticky jedině reálné i s bezprávím, které je v nich obsaženo. Neznámá také, že se v teorii všechny struktury

prohlašují za stejně oprávněné, a tak těm, které ještě etablovány nejsou, se předem odnímá jednoznačnost a skutečná moc, aby se také mohly reálně prosadit. Pojem církve jako malého stáda nevyjadřuje přirozeně cíl církve, nesmí jí brát misijní odhodlnání získat co možná nejvíce věřících ani vůli existovat co možná intenzivně ve společenské veřejnosti, ovšem podle pravidel pluralitní společnosti. V tomto pojmu je pro budoucnost obsaženo, že církev budoucnosti bude ve faktickém smyslu církvi světovou, to znamená, že bude, ovšem s různou intenzitou přítomna jedna ve všech národech a kulturách. Ale jako strážlivá prognóza toho, co v dějinách spásy nutně nastane (což ovšem neznamená, že to být má, a nezabývá to církev její misijní povinností), je věta o „malém stádu“ přece jen pravdivá a má velký význam i pro misijní strategii církve. Tato věta totiž říká: Musíme pro budoucnost počítat s tím, že svět zesvětští i v náboženském ohledu (i když často pro vinu a hřích), že nikde už nebudou společnosti a státy, které by se jako celky a institucionálně ztotožňovaly s křesťanstvím, s jeho koncepcí lidského života a s církvi. V tomto smyslu je konstantinská epocha západní církve u konce a nemá budoucnost ani v jiných oblastech dnes už jednotných světových dějin. My v Evropě (a dokonce i v Severní a Jižní Americe) se nacházíme v přechodném období na jedné straně mezi konstantinskou epochou, touto symbiózou společnosti jako celku a církve, a na straně druhé mezi dobou,

kdy křesťanství i církev budou muset žít v profánní společnosti jen z vlastní síly. Církev jistě není prostě a všude povinna sama od sebe tento obecný proces v každém ohledu urychlovat, ale je zajisté povinna vzdávat se mocenských pozic ve společnosti tehdy a tam, kde by jejich hájení výhledově věci evangelia jen škodilo a kde by v podstatě znamenalo jen nepřiznanou nedůvěru v sílu evangelia.

Bude-li církev strážlivě počítat s touto budoucí situací malého stáda, umožní jí to bez třštění nasazovat misijní síly určitými vybranými směry. Status svobodné náboženské obce, na rozdíl od dřívější lidové církve, přinese s sebou jistě i velké změny v církevním zřízení, i když se netkne jejího zřízení iuris divini. Bude-li se faktická existence a skutečná účinnost církevních úřadů v budoucnu více či méně výlučně opírat o svobodnou víru všech členů církve, pak se podstatně změní psychologický i společenský vztah mezi církevními hodnostáři a laiky. V široké míře se budou v církvi odbourávat klerikální a antiklerikální mentality a animozity, protože bude hned předem jasné, že obě složky jsou na sebe odkázány: hodnostáři, který už nebude mít v profánní společnosti žádné zvláštní společenské postavení, mohou laici mnohem upřímněji přijímat jako svého člověka, který se nezištně dává do služeb církve Božího lidu, a tzv. laik bude považován i hodnostáři mnohem zřejměji za někoho, kdo tvoří církev a na kom závisí účinnost církevního úřadu.

(Pokračování příště)

Noworul Memorial Chapels
2658 SOUTH CENTRAL PARK AVENUE, CHICAGO, ILL. 60623
TELEFON: 762-2233

Our 103rd Year

SECOND FEDERAL SAVINGS

Member of Federal Home Loan Bank System

Road 12 & Grand Ave.
FOX LAKE, ILL. 60020
☎ 587-6311

INSURED SAVINGS
—up to \$100,000.00—
by Federal Savings and Loan Insurance Corp.

A FRIENDLY SAVINGS INSTITUTION SERVING A GREAT COMMUNITY

SAVING IS CONVENIENT HERE!

Every feature of our association is designed with safety, increased earnings and convenience for you in mind.

For your convenience:
— a Save-by-Mail plan,
— easy-to-serve-you office facilities,
— fast service,
— free parking.
Come in.
Satisfying friendly service

CORNER
26TH & PULASKI
CHICAGO, ILLINOIS 60623
PHONE: 277-8500

7345 W. 25TH ST.
N. RIVERSIDE, IL. 60546
PHONE: 442-5700

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX
XXVIII. REPRESENTAČNÍ PLES
 XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Jak jsme již předběžně několikrát oznámili, Sdružené československé organizace metropolitního Chicaga pořádají tradiční **REPRESENTAČNÍ PLES** - poradím již dvacátý osmý - v sobotu 8. února 1986 ve velké taneční dvoraně Union Hall, Joliet Route a La Grange Road v Countryside, IL. Ples je připravován v mimořádném rozsahu a s velkým nadšením, aby byl opět velkou společenskou událostí našeho krajanského života chicagské oblasti v duchu našich národních tradic, jak tomu bývalo za dob svobody naší rodné vlasti.

Ples bude zahájen přesně v 8:30 hod. večer proménadou a valčíkem a pak bude ihned následovat tradiční uvádění debutantek plesu s tanečním doprovodem naší mládeže. Tento pěkný program, který je součástí Reprezenačního plesu už po dobu 25 let navícuje a bude řídit známý taneční mistr Zdeněk Machálka. Pro etošm ples se přihlásilo 6 mladých dívek pro jejich prvý společenský debut.

K tanci budou opět vyhrávat dvě hudby, tradiční dechová a moderní taneční orchestr za řízení oblíbeného kapelníka George Pichy, které jistě uspokojí všechny návštěvníky plesu. Výborná domácí kuchyně bude dobře zásobena oblíbeným a chutným českým jídlem; bude otevřena již od 7. hod. večer. Rovněž i bar bude dobře zásoben domácími a importovanými nápoji.

Vstupné je \$10,- za osobu. Poněvadž se očekává i letos mimořádně velká návštěva, doporučujeme, abyste si včas zajistili rezervaci stolů a zakoupili vstupenky. Předprodej a rezervace je u fy: Weber Travel Agency, 6805 W. Čermák Road, Berwyn, IL 60402, ☎ 749-1346.

Zveme Vás, milí přátelé, k návštěvě našeho XXVIII. Reprezenačního plesu. Věříme, že naše pozvání neodmítnete a přijdete mezi nás strávit příjemný večer, v družné a přátelské zábavě.

Těšíme se na shledanou s Vámi v sobotu 8. února 1985.

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX
Elektrikářské práce:

Potřebujete opravit nebo nové elektrické vedení v domě, basementu, v garáži? Přidělat zásuvky, nové světlo či zavést zvláštní vedení k elektr. sušičce (dryer) a air conditionu?

Počtvá a rychlá práce.
 Volejte česky nebo anglicky:

852-2220
 XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX
ŠTĚPÁN KARDINÁL TROCHTA
 XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

**ŽIVOTOPISNÁ ČRTA A VÝBĚR
 Z PROSLOVŮ A PASTÝŘSKÝCH LISTŮ**

(K 10. výročí smrti vydali čeští salesiáni)

(Pokračování z min. čísla)

Studuje ve Foglizzo.

Od roku 1921 připravovali se budoucí slovenští salesiáni v jednom ústavě blízko Turina, daným k dispozici hlavními představenými. To městečko se jmenovalo Perosa Argentina. Nacházelo se v překrásném údolí na úpatí hor, kolem dokola obklopeno kopci a lesy, v dálce bylo vidět zasněžené alpské velikány. Obyvatelé tohoto alpského předhorí, bodří Piemontané, pomalí, rozvážní, zvyklí tvrdé práci, měli ústav rádi a k jeho udržení svým způsobem spolupracovali.

V Perose byly čtyři třídy nižšího gymnazia. V roce 1923-1924 studovali tam už se slovenskými chlapci i dva mladíci z Čech a z Moravy. Poněvadž Trochta měl už kvartu hotovou a něco soukromě doma nastudoval i z kvinty, připojili jej do ročníku, který se připravoval bezprostředně na noviciát. Byli to tak zvaní aspiranti, asi dvacet jiných ze Slovenska a čtyři z Čech a z Moravy. Studovali program páté gymnaziální třídy. Trochta se přidal.

Přípravný ročník na noviciát a noviciát sám byl tehdy ve vsi, jménem Foglizzo, asi 40 km od Turina, směrem na Ivreu, starobylé město ještě z římského imperia, které se nachází na začátku údolí zvané Valle d'Aosta. Blízko protéká řeka Orco. Okolí dává možnost krásných vycházek. Kolem dokola pole a hlavně klid, žádné vyrušování továren a průmyslu.

Představení, které tam mladý Trochta našel, byli Italoové a dva Slováci, bohoslovci dp. Bokor a Guniš, kteří asistovali a při tom soukromě studovali bohosloví. Trochta se vžil do prostředí velmi rychle. Měl už svůj věk a život jej prožitým utrpením zocelil. Den co den lépe chápal své povolání a děkoval Bohu za to, že mu ukázal jeho životní cestu.

S velkou chutí se pustil do studia slovenštiny a italštiny. Měl na jazyky a na literaturu nadání. Tam poznal také hlouběji slovenskou literaturu, kterou neznal a kterou v Kroměříži nestudovali. Trochta pak mluvil slovensky perfektně.

Trochta byl zvyklý pracovat a všechny ruční práce, zvláště ty těžší a špinavější, s ochotou vykonával. Měl také pěkný hlas a rád zpíval. Všichni jej měli rádi. Zvláště ale si jej vážil a jej oceňoval jeho asistent, dp. Bokor. Bez těžkostí navrhl jej také jako kandidáta nejlépe připraveného pro noviciát na budoucí rok 1924-1925.

Zakládá české salesiánské dílo.

Osobnost Štěpána Trochty je nerozlučně spjata se založením českého salesiánského díla. Jako devatenáctiletý aspirant pochopil především ve styku se slovenskými spolužáky, že československý stát a česká a slovenská národnost, s vlastním spisovným jazykem a literaturou a vlastními charakteristickými kulturními znaky, není totéž. Řízením Boží Prozřetelnosti poskytl slovenské salesiánské dílo pohostinství a první pomoc prvním sedmi českým a moravským chlapcům. Z nich nejvýznamnějším se stal Štěpán Trochta. Trochta zůstal také až do smrti upřímným přítelem slovenských salesiánů a slovenského národa, pro jehož vývoj a historické uplatnění měl vždy pochopení, jak se o tom ještě zmíníme. Bylo ale třeba myslet na dílo Dona Boska v zemích českého jazyka.

V roce 1924 podařilo se slovenským salesiánům získat v Šaštíne nedaleko Trnavy starý klášter Paulánů, zrušený Josefem II. Budovy sloužily feditelství státních lesů. Ale iesní správě to nevyhovovalo. Úředníci chtěli být ve městě. S ústavem dostali salesiáni do správy i národní poutní místo, zasvěcené Šaštínské Panně Marii Sedmibolestné, Patronce Slovenska. Chystali se tedy přesídlit s chlapci na Slovensko a začít školní rok 1924-1925 už ve vlasti. Tím se ústav v Perose uvolnil.

Jednou na jaře 1924 přišel na návštěvu do Foglizza Don Filip Rinaldi, hlavní představený salesiánů, třetí nástupce sv. Jana Boska. Usměvavý stařeček, dobrého srdce, s každým promluvil, každého potěšil. Trochta si dodal odvahy. Italsky znal už natolik, že se v běžné konverzací doroz-

zumněl. Poprosil o zvláštní rozhovor, něco velmi důležitého. Hlavní představený ho vzal do pokoje a Trochta mu vyložil situaci a načrtl možná řešení. Dozvěděl se, že už existují, roztroušeni po světě, nějakí salesiáni českého původu. Perosa Argentina se na podzim uvolní a mohla by přijat chlapce českého jazyka. Kdyby se udělala propaganda, zájemci by se našli.

Don Rinaldi poslouchal, díval se mladému Štěpánovi do očí a nakonec mu řekl: »Budoucnost je v rukou Božích. Uvidíme. Prozatím se dej do písemného styku se všemi, kteří by mohli být užiteční při uskutečnění tohoto plánu, a dej mi pak o tom vědět. Bůh ti zehnej, a pospěš si, abys byl sám co nejdřív hotový a co nejlépe připraven pro budoucí práci.«

Trochta se dal hned do práce. Napsal o tom domnělým Čechům salesiánům: nějakému P. Prchlíkovi, misionáři v Patagonii. Dostal zápornou odpověď. Psal P. Šiškoví do Svaté Země. Byl to po otci Čech, po matce Slovinec. Ten zase česky neuměl, ale byl ochoten se obětovat. Dozvěděl se také, že v Polsku studuje salesiánský klerik Václav Šebek, rodem z Prahy. I ten byl s tím srozuměn. Kdo ale nakonec byl nejdůležitějším nástrojem Boží Prozřetelnosti, byl P. Ignác Stuchlý. Byl ekonomem salesiánského ústavu v Lublani. Byl rodem ze Slezka, z tehdejší německé sudetské oblasti. Odpověděl, že česky zapomněl, že je už starý (měl 55 let), že představení jej pravděpodobně nechají zemřít v Jugoslavii, jeho druhé vlasti.

Trochta napsal také do Prahy P. Klementovi, vedoucímu Sdružení katolické mládeže (SKM) a monsignoru Augustinovi Štanclovi, profesoru náboženství v Hranicích na Moravě. Oba dva se totiž o dílo sv. Jana Boska zajímali, veřejnost u nás s ním seznamovali a někteří z prvních českých chlapců, kteří už byli v Itálii, byli jimi doporučeni. I oni odpověděli nadšeně a slíbili Trochtovi ten největší zájem a pomoc. Najdou skupinu mladíků, ochotných připravit se pro práci mezi českou a moravskou mládeží, a pošlou je do Itálie na studii.

Tyto první pozitivní výsledky předložil Štěpán Trochta brzy hlavnímu představenému. Ten s tím souhlasil. Tím byly základy pro české salesiánské dílo položeny.

Nadějný novic - vzorný salesián.

Školní rok 1924-1925 byl pro Štěpána Trochtu důležitým mezníkem jeho života. Líbilo se mu salesiánské povolání a měl k tomu předpoklady. Byl připuštěn do noviciátu jednohlasně a představení skládali v něj velké naděje. Trochtovi se líbilo pracovat s mládeží a být knězem, přesně tak, jak to poznal při čtení života Dona Boska a jak to viděl na vlastní oči uskutečňováno od jeho synů, kteří ještě ctihodného zakladatele osobně znali a s ním dlouhá léta žili.

Rok noviciátu je rokem velmi důležitým a delikátním. Je to rok vzájemného zkoušení. Budoucí řeholník zkouší své síly, zda bude moci zachovávat slib chudoby, čistoty a poslušnosti po celý život, a představení zkoušejí jej. Nejdůležitějším bodem zkoumání, duševní práce a námahy je ale to, co se nazývá »duchem« příslušné řeholní společnosti. Každý řád a kongregace dostaly od Boží Prozřetelnosti své vlastní, zvláštní poslání, které mají v Církvi svaté splnit. To přináší v důsledku i zvláštní způsob myšlení a jednání, zvláštní a charakteristický postoj v řešení situací a ve styku s bližním. Získat salesiánské ducho není tak snadné.

Jak už řečeno, Trochta měl k tomu ale povahové předpoklady. Byl veselý, družný, otevřený, přímý, podnikavý, cílevědomý, vytrvalý, vlivný organizátor mladých. Při tom ale uměl bystře odhadnout povahu lidí a zvládnout těžké situace s nejmenšími ztrátami. Jeho zbožnost byla nevtíravá a nenápadná. Své city dovedl výborně skrývat a dobrým vtipem odvést pozornost mluvčích od své osoby. Pod rouškou zevnější nenucené žoviálnosti, kterou má mládež tak ráda, se skrývala ale tvrdá, osobní ukázněnost a dokonalé zvládnutí vášní. U Trochty se jednalo zvláště o hněv. Byl energický, činný, viděl problémy a jejich řešení tépe a dřive než ostatní a těžko snášel odpor, zvláště jednalo-li se o lidi krátkozraké, či zlomyslné.

Rok noviciátu byl pro Štěpána Trochtu rokem tvrdé asketické přípravy pro život. Boží Prozřetelnost poskytovala mu často příležitost k pokoření a k uvádění v soulad své iniciativy a svou silnou vůli s vůlí těch, kteří tehdy vůli Boží mladému novicovi odpovědně tlumočili.

Výsledek roku Trochtova noviciátu, který je vždy rokem spolupráce se zvláštními milostmi Božími, byl dle

úsudku představených víc než uspokojící. Jak možno vyčíst ze zprávy v archivu Salesiánské společnosti, Trochta byl přijat jednohlasně za člena společnosti Salesiánské a složil řeholní sliby dne 24. září 1925 do rukou samého hlavního představeného. Donu Rinaldimu asistovali při obřadu dva věhlasní misionáři, Don Cimatti a Don Carletti. Ten den osobního zasvěcení se Bohu ve Společnosti svatého Jana Boska zůstal v životě Štěpána Trochty dnem nezapomenutelným.

První čeští a moravští studenti přijíždějí do Turina.

Viděli jsme již, jak Štěpán Trochta, ještě nesalesián, zakládal s Donem Rinaldim salesiánské české dílo. Jeho písemný styk s vlastí byl rozhodující. Trochta našel nadšeného spolupracovníka v P. Karlu Klementovi, vedoucím českého Sdružení katolické mládeže. Tento mladý a obětavý kněz bydlel v Praze jako kaplan na Spálené ulici na faře v kostele Nejsvětější Trojice. Byl nástupcem dřívějšího generálního tajemníka SKM P. Chlumského.

Na výzvu P. Klementa odpovědělo několik nadšených jinochů z Čech. K nim se přidali i někteří hoši z Moravy, které sehnal zas Msgre Štancl. Bylo jich celkem všech kolem třiceti. V polovici prosince 1924 dovezl je do Turina P. Dr. Kulač, kolínský kaplan a pozdější kanovník u sv. Víta. Ten dílo sv. Dona Boska znal a mluvil trochu italsky. Přijezd výpravy nebyl sice ještě v podrobnostech dohodnut, ale chlapci byli už netrpěliví a hlavně plni nadšení.

Stojí za vylíčení toto první přijetí v kolébce salesiánského díla. Štěpán Trochta informoval hlavního představeného, Dona Filipa Rinaldiho, o skupině nadšených mladíků, ochotných studovat v Perose, a o třech, již existujících českých salesiánech, kteří by mohli přijít v úvahu a byli i jinak schopni věnovat se v Perose hochům českého původu. V krajním případě bylo by třeba poprosit slovenské salesiány o dočasnou výpomoc. Víc mladý Trochta udělat nemohl.

Události dostaly ale svůj vlastní spád. Když hoši do Turina přijeli, Don Rinaldi nebyl přítomen. Musel odcestovat a jeho zástupce, vikář a generální prefekt, Don Pietro Ricaldone, o ničem nevěděl. Co jsou to za hoši? Odkud přicházejí? Kdo je poslal? Kam mají namířeno? Překvapení bylo samozřejmě oboustranné. Vyšlo ven jméno Trochtovo. Trochta? Kdo to je? Kde se nachází? Co si to dovolil?

Štěpán Trochta, tříměsíční horlivý novic Salesiánské společnosti, dostal telegram přijet okamžitě do Turina. Těch pár kilometrů z Foglizza do Turina absolvoval Štěpán starodávným vláčkem, dnes nahrazeným autobusovou linkou, s velkým duševním napjetím a zvědavostí. Co se stalo?

: První radostné střetnutí s krajany v Turině na Valdoku bylo brzy ochlazené. Don Ricaldone Trochtu přijal nevlídně, skoro podrážděně. Kdo poznal tohoto představeného, budoucího nástupce D. Rinaldiho (1932-1951), může si domyslet průběh rozhovoru. Štěpán Trochta si jistě onen den zaznačil do seznamu noviciátních zkoušek.

Don Ricaldone byl muž pořádku a disciplíny, ale i čírodě podnikavosti a nezlomné životní energie. Pravděpodobně hned při tomto svém prvním nečekaném střetnutí se Štěpánem Trochtou pochopil, že tento dvacetiletý mladíček se mu až příliš podobá. Od té doby jej také sledoval zvlášť pozorně.

Situace se ujasnila a rozřešila rozhodnutím Dona Ricaldoneho. Chlapci odjeli do Perosy. Doprovodili je tam dva slovenští salesiáni: bohoslovec dp. Hlubík a klerik Guniš. Budou se o ně prozatím starat a dělat jim školu. Současně letěl telegram do Lublaně, aby P. Ignác Stuchlý okamžitě všeho nechal a přijel co nejdříve do Turina. Jen Trochta cestoval zpět do noviciátního ticha, aby dále duševně rostl a sílil. Ve směsi dojmů a citů, které ho doprovázely, byla ale jistě na prvním místě chvála a díkůvzdání Boží Prozřetelnosti.

(Pokračování příště)

CHICAGO LATVIAN NEWSLETTER

Gorbachov continues major leadership changes in Soviet - occupied Latvia.

With each day more articles appear in the Western press about personnel changes in the Soviet hierarchy, signalling an attempt by Mikhail Gorbachov to solidify his hold on power in the Kremlin. While not as widely reported, similar „housecleanings“ have been quietly taking place in Soviet - occupied Latvia as well.

Although the orders come from the Kremlin, the chief architect of the changes in Latvia is Boriss Pugo, the First Secretary of the Latvian Communist Party Central Committee since April 14, 1984. Pugo was previously head of all KGB operations in Latvia.

On August 31, 1985, the Latvian Communist Party newspaper „Cina“ announced the appointment of Vladimir Egorov as the new Latvian Minister of Internal Affairs, i.e. the „police chief“ of Soviet Latvia. According to Radio Free Europe researchers, this shift in leadership is noteworthy for two reasons: the outgoing minister retired prematurely (he was only 52), and the incoming minister comes from Bielorusia and has never worked in Latvia. In the recent past, this position was filled either by a Latvian or someone of another nationality who had lived in Latvia for many years.

Although the previous police chief, Mikhail Drozd, was also a Bielorusian, he had spent most on his life in Latvia in various communist party positions. His sudden removal from office is believed to be a result of First Secretary Pugo's preoccupation with „law and order“ in the occupied Latvian republic. The Ministry had been recently criticized for its failures to halt alcohol abuse and related problems.

It is also believed that Drozd was held responsible for the out-

break of anti-Soviet demonstrations in Riga, organized by Latvian youth in May of 1985. These violent clashes between the police and Latvian youth were first reported by Radio Stockholm on June 4 and have since been confirmed by many Western newspapers.

On another front, Pugo has also brought changes in the so-called „Committee for Cultural Relations with Countrymen Abroad.“ This KGB-controlled agency publishes several Latvian - language propaganda newspapers sent to the West, and also arranges „cultural exchanges“ between Soviet Latvian artists and scientists and Latvian exile communities in the West. According to Imants Lesinskis, a former Latvian KGB officer who headed this committee prior to his defection to the West, the committee's main goal is to infiltrate free Latvian communities with the aim of causing distrust and dissension in those communities.

Pugo's changes reflect a preference for KGB veterans and individuals familiar with the West. For example, the chairman of the committee, Alberts Liepa, was relieved of his duties „by his own request due to ill health.“ Liepa, who had previously been expelled from Sweden for spying, had headed the committee since 1982. He was replaced by KGB officer and former „Dzimtenes Balss“ editor, Dainis Goldbergs.

„Dzimtenes Balss“ (Voice of the Homeland) is a Soviet propaganda sheet that gets mailed to free Latvians in the West. It routinely praises life in „socialist“ Latvia and attempts to disguise the Soviet russification of Latvian artistic and cultural life. Replacing former editor Goldbergs is Voldemars Hermanis, a well known writer of ideological commentaries in the Soviet press. Hermanis is particularly noteworthy because of his frequent visits to the West, where he has attempted to meet with Latvian exile communities in the United States, Sweden, West Germany, Eng-

land and elsewhere. According to „Briviba“ (Freedom), a publication of the Swedish - Latvian Social Democratic Party, Hermanis is a dangerous, sophisticated Soviet agent with a great deal of expertise in the workings of the free Latvian communities in the West.

Familiarity with the free Latvian community seems also to be the rationale behind the selection of Dainis Pukis as vice chairman of the Committee for Cultural Relations with Countrymen Abroad. Pukis previously served in East Berlin, where he attempted to establish contacts with Latvian youth in West Germany.

These changes seem to reflect a two-pronged policy established by Gorbachov, designed to undermine nationalist movements in the Soviet Union. In the republics he is placing „outsiders“ in positions traditionally held by ethnic natives. In „public relations“ positions, such as KGB-controlled cultural relations committees, he is installing slick, sophisticated operatives with a direct, personal familiarity with Western customs, lifestyles and communities.

If the Geneva summit's call for increased „cultural relations“ between the U.S. and U.S.S.R. bears fruit, we can expect many more Soviet Latvian agents in the West, and fewer Latvians in positions of power in Soviet-occupied Latvia. That's bad news for Latvians on both sides of the Iron Curtain.

CARBON MONOXIDE WARNING

Police Superintendent Fred Rice today reminded motorists that it is deadly to allow the engine of an auto to warm up while sitting in their garages with the doors closed.

„Ten persons have died since December 1st after being asphyxiated by carbon monoxide,” the Superintendent said. „It's a cold weather problem. Carbon monoxide fumes are insidious and victims are overcome without warning.”

All 10 victims were found dead in their cars or on the floor of their garages. Some people believe leaving a window or service door open is sufficient, however, the wind (or draft) will blow the fumes back into the garage.

The Superintendent also pointed out that using gas stoves to warm cold apartments will also have the same affect because the gas will consume all the available oxygen.

MINARIK'S BAKERY

FINEST CZECH PASTRIES AND COOKIES
WE SPECIALIZE IN
PARTY AND WEDDING CAKES

- Všechny pekařské a cukrářské výrobky
- Evropské speciality
- „Special Homemade“ cukroví
- Velmi chutné máslové housky a štrůdl

5832 W. Cermak Rd, Cicero, Ill. 60650
OLympic 2-2954

Možno
objednat
telefonem:
laskařvá
a rychlá
obsluha česky
i anglicky

STANLEY STAWSKI DISTRIBUTING CO.

Importers & distributors of fine
quality beers, wines, liquors

Známe oblíbené pivo „Gösser“ z Ra-
kouska. — Žádejte v obchodech a
restauracích

1136 NORTH ASHLAND AVENUE
Chicago, Ill. 60622 • Tel: 278-4848

VOICE OF THE NATION

BUDAPEST CULTURAL FORUM

The 35-nation Budapest Cultural Forum (Czechoslovak Newsletter, Vol. X, No. 10/11, October/November 1985) was concluded on November 25 without a final communique (killed by a Romanian veto) just like the human rights conference held in Ottawa, Canada, in June 1985. There was no progress toward its declared goal to fulfill the promises made in Helsinki in 1975. The Warsaw Pact delegates were originally prepared to sign a compromise statement but they later backtracked. Still, they treated the event as a „success”.

Timothy Garton Ash, who attended the Forum, wrote an article about it in The New York Review of Books of December 5, 1985, under the title of „The Hungarian Lesson.” In it he described the „maze” of contemporary Hungary which allowed a „parallel” forum to be held despite Soviet and Czechoslovak pressure to prohibit the latter. Talking of Czechoslovakia Ash wrote: „There, at the official forum, the delegate from the Czechoslovak Socialist Republic proclaims - in Russian - the glories of a culture subordinated to the socialist state. Here we listen to one of the many gifted Czech authors persecuted and expelled by the state. Here too we can read the answers of writers still in Prague to a questionnaire which asked them what that state - and the Budapest Cultural Forum - could do for their besieged culture.”

„It is as if you were to ask what a cow can do for the flowers in a meadow,” Ludvík Vaculík wrote on his part. „There is a simple answer: It could stop eating them. But can a cow do that? No way! For that reason there is no point in inviting a cow to some conference, seminar, or symposium about meadow flowers. The cow will gladly come, just for show, but anything it might say there is worth...a cow-pat” (see A Besieged Culture: Czechoslovakia Ten Years After Helsinki, a 300-page documentation on the mutilation of culture in Czechoslovakia, also mentioned in Czechoslovak Newsletter, October/November 1985).

Reporting on the Budapest Cultural Forum, Bratislava

Pravda wrote on November 9 about the „distorted image of socialist culture.” One of the slogans of some Western delegates, it noted, was the „so-called negative influence of the state on the development of culture.” Three Czechoslovak delegates to the Forum replied. Jan Pilař noted that the West was „shocked” when Jaroslav Seifert was awarded the Nobel Prize. Pilař claimed that Seifert had been his friend for many years and that his poetry is being published (see Czechoslovak Newsletter, Vol. X, No. 1, January 1985. Under intense pressure, the old and ailing poet withdrew his signature from the protest that Czechoslovak writers sent to Budapest). Jiří Hájek opined that „ideology does not prevent the understanding of great works. We do not exactly grasp the ideological intentions of ancient Greek authors,” he explained, „but recognize their value. Marxism, then, does not prevent understanding the value of writings of the East or West. Vulgar utilitarianism endangers the understanding of literature.” And surprisingly, Jiří Hájek also stated that „some circles in the West cannot understand that literature is literature.”

Oliver Rácz mentioned that he still likes the favorite author of his youth, Rudyard Kipling, „the defender of British imperialism...his Jungle Book and other works are valuable reading despite the ideological world which divides us.” Obviously, the delegates from Czechoslovakia had been instructed to strike a conciliatory note different from the practice at home.

Three representatives of the Jazz Section of the Union of Musicians (Prague branch), namely, Karel Šrpn, Stanislav Rudolf Pavel, and Čestmír Huňák, reached Budapest on November 23 and were admitted to a session of the Cultural Forum. There they declared that they were not dissidents but rather members of the Jazz Section that stages concerts and tries to work under normal conditions. However, they expressed a protest against the recent search of the homes of Jazz Section members in Prague as well as against other harassment of this professional organization. They received the support of the British ambassador at the Cultural Forum.

RAOUL WALLENBERG BECAME HONORARY CITIZEN OF CANADA

In January 1945 Swedish diplomat Raoul Wallenberg was arrested by Soviet Secret Police in Budapest and 40 years later his fate as Soviet prisoner is still not known. According to Swedish sources 73 year old Wallenberg is still alive...

The Soviet authorities changed it's story three times. Immediately after his disappearance Soviet military command in Budapest informed the

Swedish Legation that Wallenberg was safe and well under Soviet protection. Then the Soviet government stated the Swedish diplomat was missing, probably killed by bandits in the Hungarian countryside. They categorically denied that he was a prisoner in Soviet Union. About the same time report was received that two Swiss diplomats have seen Wallenberg and his Hungarian chauffeur Langfelder at Bucharest railway station, escorted by Soviet armed guards. To all questions asked by Stockholm the Soviets replied that Wallenberg was unknown to them.

In the next few years returning German POWs and other persons interned in the Soviet Union reported that they met Wallenberg. Others were in contact with him while they were in the next jail cell through Morse code tapped on prison wall, although attempts were made to keep the Swedish diplomat isolated from other prisoners.

Then came the third story and a surprise for the Swedish government: on February 2, 1957 Soviet Deputy Foreign Minister A. Gromyko admitted in an official note that Wallenberg had been a prisoner in the Soviet Union, but that „unfortunately, it appeared he had died ten years previously in Lubianka Prison”. A document was quoted dated July 17, 1947, signed by prison doctor Smoltsov, stating that „prisoner Wallenberg died suddenly in his cell this night, probably as a result of a heart attack”. The medical note was addressed to the former Minister of State Security, V. Abakumov, who was executed by the Soviet authorities for his „gross crimes”. Abakumov „took the blame” for the incorrect information given to the Sweden previously and the Soviet Government presented „its sincere regrets for

what has occurred and expressed its profound sympathy to the Swedish Government as well as to Raoul Wallenberg's relatives”.

In the following years and up to 1981 several other witnesses came to the West and stated that Wallenberg is still alive. In addition a leading Soviet medical specialist stated in a conversation with a Swedish counterpart during an international medical conference in Moscow, that Wallenberg is alive and treated in a Soviet psychiatric hospital. Few days later that Soviet doctor held a special news conference under KGB auspices, and denied making any reference to Wallenberg. Within a week the doctor died.

In May 1984 a residential street in Mississauga was named after Wallenberg, as a result of a petition submitted to City Council by a former Czechoslovak refugee and resident of Sweden, Mike Janeczek. In January 1985 he made a motion at the general meeting of members of the Swedish - Canadian Chamber of Commerce, that a request be made to the Canadian Government to make Wallenberg honorary citizen of Canada.

Alongside of this effort, petition with the same request was drawn up by a young Canadian student of Hungarian origin; it had over 1.000 signatures and was sent to the Canadian House of Commons Rev. R. de Corneille, George Preger, Michael Mason were also very active.

On December 10, 1985 „Resolution conferring of honorary Canadian citizenship” was considered by Canadian Senate, after a motion by Hon. Nathan Nurgitz, seconded by the Hon. Senator Lorna Marsden.

In both House of Commons and the Senate the affirmative vote was unanimous, following agreement of all three political parties.

Mike Janeczek

PARK DISTRICT OUTSTANDING JUNIOR CITIZEN SEARCH BEGINS

For the 33rd consecutive year, the Chicago Park District is seeking outstanding high school students to be named as its Junior Citizen of the year.

The district's Junior Citizen program is conducted in cooperation with the Chicago Junior Association of Commerce and Industry, one of a number of such programs held annually with Chicago agencies serving youth.

The objective of the Junior Citizen program is to recognize and honor outstanding young persons who are active in park programs as well as school, civic and church affairs.

The Junior Citizen program also seeks to encourage young people who are destined to become future leaders in government, industry and business.

Park district city-wide winners last year were Jamie Erlengaugh of Emmerson Park and Daniel V. O'Connor of Gill Park.

Before a girl and boy can win the park district titles they must pass three rugged tests: local park competition area finals and finals against the best candidates from each of the 10 park district areas.

Chicago Park District city-wide winners will be announced at a banquet starting at 6:30 p.m., Tuesday, March 11, in the Grand Ballroom of the Chicago Hilton and Towers Hotel, 720 S. Michigan Av.

COMMERCIAL NATIONAL BANK

Special Service for Special People

Main Bank
3322 South
Oak Park Ave.
Berwyn, Illinois
60402

Manor Branch
5919 West
35th Street
Cicero, Illinois
60650

ALL PHONES:
484-0800